சக்ரவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL. - 13 } June & July-1918. { No 11-12.
தொகுதி-13 } ஜூன்-ஜூலை 1918. { பகுதி 11-12.

நாலடியார் வசனம்.

10 - வது ஈகை.

அஃதாவது இல்வாழ்வார் தம்மிடத்து வறுமையால் நொந்து வந்து யாசிப்பவர்க்கு அவர் யாசித்தவற்றை யில்லையென்னாது கொடுத்தலாம். பிறர்மனை நயவாரிடத்தன்றி மற்றவரிடத்து ஈகை நிலைபெற் றிராமையின், அதுபற்றிப் பிறர்மனை நயவாமையின்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

ஈகையுடையாரது மறுமைப் பயன் சுவர்க்கப்பேறு மெனல்.

(1) (நமக்கு வேண்டிய வளவாகச் செல்வம்) இல்லாத காலத்திலும் இருக்கும் பொருளளவிற்கேற்ப, (வேண்டிய வளவ[illegible] செல்வம்) இருந்த காலம்போல, (தம்மிடத்து வந்து யாசி[illegible] ஏழைகட்கு அவர் யாசித்தபொருளை) மிக மகிழ்வுற்றுச் சாந்தமாகக் கொடுத்தலோடு பொருந்தியகுணமுடைய மக்களுக்கு அவ்வுலகத்துக் கதவுகள் மூடப்பட்டிராவாம்.

அவ்வுலகமென்றது சுவர்க்கலோகத்தை.

சுவர்க்கலோக வாசிகள் ஈகையுடையாரது
வருகையை யெதிர் நோக்கி, தம்முலகத்துக்
கதவைத் திறந்துவைத்திருப்பாரென்
றிங்குணர்த்தியவாறும்.

(க—து.) செல்வமுள்ளபோதே யல்லாமல் இல்லாதபோதும் தம்மிடத்து வந்து யாசிப்பவர்க்கு அவர் வேண்டியவற்றைத் தம்

சக்திக்கேற்பவில்லை யென்னாது கொடுப்பவர்க்குச் ச... த்தின் கதவுகள் மூடப்பட்டிருப்பதில்லை; அவரிறந் ... வருது அவ்வுலகத்தை யடைவரென்பதாம்.

நோயும் மூப்பும் மரணமும் வருமென்பதை ஒவ்வொ... கவனித்துத் தமது செல்வத்தை யேழைகள் முதலாயி னோர்க்குப் பகுத்தீந் தனுபவிக்க வேண்டுமெனல்.

(2) முன்னமே (உமக்கு) மரண நாளும் வெறுக்கத் தக்க மூப்பும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன; பின்னும் (உமது) பெருமையைக் கெடுக்கும் நோய்களும் உண்டாயிருக்கின்றன, (ஆகலால், நீங்கள்) பொருளுண்டாயிருக்குங் காலத்தில், (அதைபற்றி) வீணே யலை யாதே யுங்கள்; (அதனை) இறுகப்பிடித்திராதேயுங்கள்; (ஏழை களுக்கு அப்பொருளின் வரும்படியில் நாலிலொருபங்கைப்) பகுத் துக்கொடுத்து (உறவினர் முதலாயினருடன் உணவினை) உண் ணுங்கள்; (ஏழைகள் கேட்பனவற்றில் எதையும் இல்லை யென்று) மறையாதிருங்கள்.

இஃதொரு புலவன் இல்வாழ்வாரை நோக்கி வற்புறுத்திக் கூறியதாம்.

முன்னமே என்பது — பிறக்கும்போதே என்பதாம் மூப்பு- கிழத்தனம்.

(க-து.) மரணம் வருவதும் தவறாது; நோய்வருவதுந் தவ றாது; நீட்டித் திருந்தால் மூப்புவருவதுந் தவறாது; பொருளை எவர்க்கு முபகாரஞ் செய்யாது போற்றிக் காப்பதால் ஒருபயனு ...டாகாது என்று துணிந்து, அதனை யேழைகளுக்குத் தக்க ...ந்து, உறவினர் முதலாயினோருடன் உணவுண்டு வருபவர் இம்மைப் பயனாகிய புகழையும், மறுமைப் பயனாகிய சுவர்க் கத்தையும் அடைவாரென்பதாம்.

உலோபிகள் செயலிவையெனக் கூறல்.

(3) (ஒருவன் தன் செல்வத்தைப் பிறர்க்குக்) கொடுத்துத் தான் அனுபவித்தாலும், (அது) சேருங் காலத்திலேயே (வந்து) சேர்வதாம்; செல்வம் வந்து சேர்தற்குரிய நல்வினை யொழியு மாயின், உறுதியாகக் கெட்டியாய்ப்பிடித்தாலும் (அச்செல்வம் அவனிடத்து) நிலை பெறுவதில்லையாம். (இவர் அப்பொருளால் பெறும்பயன் யாதோ?)

(செல்வத்தின் நிலைமை யித்தன்மையதென் றறியாதலோபிகள் வறுமையால்)நடுக்கத்தை யடைந்து தம்மை(அடைக்கலமாக) அடைந்தவரது துன்பத்தை நீக்கா திருக்கின்றனர்.

(க-து) செல்வமானது நல்வினை தன் பயனைத் தரத்தொடங்கியபோது வருகின்றது; தீவினை தன் பயனைத் தரத் தொடங்கியபோது நீங்குகின்றது; அது ஏழைகளுக்குக் கொடுத்தலாலும், அனுபவித்தாலும் குறைந்து விடுவதில்லையென்றறியாத லோபிகள், ஏழைகளுக்கு ஒருதவியுஞ் செய்யாது, இம்மைக் குரிய பழியையும் மறுமைக்குரிய பாவத்தையும் அடைகின்றன ரென்பதாம்.

ஈகையில்லாதார் இரவலராகப் பிறப்பாரெனல்.
(இரவலர்-யாசகர்.)

(4) (இல்லறத்தோடு கூடிவாழ்கின்றவரே! நீங்கள்) மத்தங்காய்ப் புல்லரிசி யளவாகவேனும் (ஏழைகட்கு) உமது வீட்டிலிருந்து கொடுக்கக்கூடிய பொருளை நாடோறும் கொடுத்து, உணவுண்ணுங்கள். கடல்சூழ்ந்த பூமியில் அடுப்பு மூட்டிச் சமைத்துணவுண்ணுதற்குரிய பொருளில்லாதவராய்ப் பிச்சை யெடுத்துண்டலைகின்றவரை, (சாஸ்திரங்களின் முடிவினை யறிந்தவர் இவர் முற்பிறப்பில் தம்பொருளை யேழைகளுக்கு) ஈயாதலோபி களாவரென்று கூறுவர்.

இஃதொரு பண்டிதன் லோபிகளாயுள்ள
இல்வாழ்வாரை நோக்கிக் கூறியதாம்.

இல்லறத்தார் தமக்குள்ள பொருள் மிகச் சிறியதாக விருப்பினும், அதில் சிலவற்றை யேழைகளுக் கீந்து உதவி செய்ய வேண்டுமென்றிங் குணர்த்தியவாறும்.

(க-து) முற்பிறப்பி லேழைகட் குதவிசெய்யாதவர் பிற்பிறப்பில் இரவலராகி வருத்தம் பலவற்றை யனுபவிப்பரென்பதாம்.

ஈதலினும் இரவாமை சிறந்ததெனல்.

(5) (ஒவ்வொருவரும்) இம்மைப் பயனையும் மறுமைப் பயனையும் (ஆராய்ந்து) நோக்கி, (ஏழையாயுள்ளவர்களுள் எவனுவது) ஒருவனுக்கு (தமக்குப்) பொருந்திய வழியில் கொடுக்கக்கூடிய பொருள்களைக் கொடுக்கக்கடவர்; வறுமையால் (துன்பமடைந்து அவ்வாறு) கொடுத்தல் முடியாதாயினும், (தாம் பிரிடத்துச்

சென்று இரவாதிருத்தல் வேண்டும். அந்த) இரவாமை (அவர்க்கு) ஈதலினும் இரண்டு பங்குப் பயன் தருவதாம்.

இம்மைப்பயன்-புகழ்: மறுமைப் பயன் = சுவர்க்கப்பேறு இவை ஈதலால் வருவனவாம்.

ஈதலால் வரும் பயனினும் இரவாமையால்வரும் பயன்சிறந்த தென இங்கு விளக்கியவா றறிக.

(க-து.) ஒவ்வொருவருக்கும் தம்பொருளை யேழைகளுக் கீந்து வாழவேண்டும்; அது முடியாதாயின், தாம் பிறரிடத்துச் சென்று இரவாதிருத்தல் வேண்டும்; அஃதவர்க்கு ஈதலினும் இரண்டு பங்குப் பயன் தருமென்பதாம்.

ஈகையுடையா ரிதனை யொப்பர்; அஃதில்லாதா ரிதனை யொப்பரெனல்.

(6) (உறவினர் நட்பினர் முதலாயினோர்) பலரும் (தம்மை) விரும்பும்படி (அவர்க்கீதலைச் செய்பவராய்) வாழுகின்றவர் ஊர் நடுவில் திண்ணை தன்னைச்சுற்றியிருக்க தன்னை யடைந்தவர்க்குத் தன் பழமாகிய பயனைத்தருதல் பொருந்திய பனைமரத்திற்கொப் பாவர்; தமது குடித்தனம் (காணி, மனை, அணி, ஆடை பொருள் முதலியவற்றால்) வளப்பமிகுந்துள்ள விடத்தும், (ஏழைகட்குத் தம்பொருளைக்) கொடுத்து அனுபவியாத மாக்கள் சுடுகாட்டி னுள்ள ஆண்பனைமரத்திற் கொப்பாவர். மாக்கள்-மனவுணர்வு (பகுத்தறிவு-விவேகம்) இல்லாதவர்.

(க-து) ஈகை யுடையார் ஊர் நடுவே திண்ணை தன்னைச் சூழ்ந் திருக்கவுள்ள பழம் பொருந்திய பனைமரம் பலர்க்கும் எளிதாக உபயோகமாவதுபோல யாவர்க்கும் உபயோக முடையவராக விருப்பர்; அஃதில்லாதார் செல்வத்தாற் சிறந்து விளங்குங் காலத் தினும், சுடுகாட்டினுள்ள ஆண்பனைமரம் ஒருவர்க்கும் உபயோக மாகாதிருப்பதுபோல எவர்க்கும் உபயோகமாகாதிருப்ப ரென் பதாம்.

ஈகையுடையாரில்லாயின், இரவலரெவ்வா றுய்வாரெனல்.

(7) கயல்மீனின் புலால் நாற்றத்தைப் புன்னை மலரின் வாசனை நீக்கும் கடற்கரையையுடைய அரசனே! தான் பெய்யவேண்டிய காலத்தில் மழை பெய்யாவிட்டாலும், உயர்ந்தோர் தான்செய்யத் தக்க செயல்களைச் செய்யா விட்டாலும், உயிர்கள் பிழைக்கும்

வகை எவ்வாறும் ? (ஒருவாற்றானுமில்லையாம் ; ஆதலால் இவற்றை நீயாலோசித்து நோக்கக்கடவாய்.) உயர்ந்தோர்-ஈகையுடையார்.

இஃதொரு பண்டிதன் ஓராசனை நோக்கி, நீ ஈதலை யுடைய வனா யிருக்கவேண்டு மென்பது பற்றிக் கூறியதாம்.

(க-து.) பெய்யவேண்டும் காலத்தில் பெய்யும் மழை பிராணி களுக்கு அத்தியாவசியகமாக விருப்பதுபோல, ஈகையுடையார் இரப்பவர்க்கு அத்தியாவசியகமாக இருக்கவேண்டுமென்பதாம்.

கைம்மாறு நோக்கா தீவதே ஈகையாம் ; அது நோக்கி
யீவது ஈகையன்றாமெனல்.

(8) வளப்பமிக்க கடற்கரையை யுடைய அரசனே ! (தம்மை நோக்கி) ஏந்தியகைக்கு இல்லை யென்னாது யாதாயினுமொரு பொருளை (இவர் இன்னாரினியாரென்று) வரையறை செய்யாது (பிரதியுபகாரஞ் செய்தற்குரியவராகாத) தரித்திரர்க்குக் கொடுப் பதே ஆண்மக்களது கடமையாம் ; ஒருகாரணம்பற்றிப் பிரதியுப காரஞ் செய்பவர்க்கு (யாதாவதொரு பொருளைக்) கொடுப்பது சிறந்த கடனென்னும் பெயரை யுடையதாம்.

இதுவுமொரு பண்டிதன் ஓராசனை நோக்கிக் கூறியதாம்.
வரையரை - எல்லை.

(க-து) பிரதியுபகாரத்தை நோக்காதும், இல்லை யென்னாதும் ஏழைகளுக்கு அவர் விரும்பியவற்றைக் கொடுப்பதே ஈகையாம் ; பிரதி யுபகாரஞ் செய்பவர்க்குக் கொடுப்பது மீண்டும் வருவதாக விருத்தலின் அது கடன் கொடுப்பதுபோல்வதென்பதாம்.

மனமுவந்து செய்யும் அறம் மிகச் சிறிதாயிருப்பினும்
மிகப்பெரிதாக விருத்தியாமெனல்.

(9) (ஒருவர் நாம் இவர்க்கீயும் பொருள்) மிகச் சிறிதாமென்று கருதாதும், (அவரை நோக்கி யென்னிடத்துப் பொருள்) இல்லை யென்று கூறாதும், எப்போதும் (சுவர்க்கப்பேறு முதலிய) பயனைத் தருவதாகிய (ஈதலென்னும்) நல்வினையை (இவரின்னார் இனியா ரென்று கருதாது ஏழைகள்) யாவரிடத்துஞ் செய்யக்கடவர் ; (அவ்வாறு செய்தால் அது) கிரமமாக (இல்லறத்தார் வீட்டு) வாயில்தோறும் பிச்சைக்குச் செல்லுகின்ற தவசியினது பிட்சா பாத்திரம்போல, (அப்பயனை) மெல்லப் பூரண மாக்கிவிடும்.

தவசி-தவஞ்செய்பவன். தவஞ் செய்பவர் பெரும்பான்மையும் துறவிகளா யிருப்பரென்பது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

(க-து) இல்லறத்தார் நாம் இவர்க்கீயும் பொருள் மிக அற்பமாமென்று கருதாதும், என்னிடத்துப் பொருளொன்றுமில்லையென்று கூறாதும், ஏழைகளுக்கு உபகாரஞ் செய்து வருவாராயின் அஃது அவர்க்குச் சிறந்த பயனைத்தரு மென்பதாம்.

ஒருவர் சான்றோர்க்குத் தம்பொருளை மனமுவந்து
ஈந்தாராயின், அதுபற்றிப் பிறர் கூறுஞ்சொல்
மூவுலகத்தார்க்குங் கேட்குமெனல்.

(10) குறுந் தடியால் அகப்பட்ட நடுவிடத்தை யுடைய பேரிகை யென்னும் வாத்தியத்தின் ஓசையை ஒரு காதவழித் தூரத்திலுள்ளவர்கள் கேட்பார்கள்; மேகம் இடித்துக் கர்ச்சிப்பதை யொரு யோசனைத் தூரத்திலிருப்பவர்கள் கேட்பார்கள்; (ஆனால் ஒருவர் தம் பொருளை மனமுவந்து) சான்றோர்க்குக் கொடுத்தாரென்று (பிறர்) கூறும் சொல்லை (ஒன்றன்மே லொன்றாய்) அடு-யுள்ள மூன்றுலகத்தாரும் கேட்பார்கள். (ஆதலால், சான்றோர்க்கு ஈதல் பெரும் பயனைத் தரும்.)

காதம், யோசனை யென்பன ஒரு பொருட்கிளவியாயினும், இங்குச் சிறிது வேற்றுமை யுடையனவாய் நின்றன. சான்றோர்-குணங்கள் பலவற்றால் நிறைந்தவர். இவர் இல்லறத்தாரா யிருப்பர்; துறவறத்தாரா யிருப்பர். மூவுலகம் - சுவர்க்க மத்திய பாதாளம்.

(க-து) ஒருவர் சான்றோர்க் கீந்தாரென்னுஞ் சொல் எங்கும் பரவுதலால், ஈதல்களுள் இதனினுஞ் சிறந்தது பிறிதொன்றில்லை யென்பதாம்.

ஞானப்பிரகாசம்.

முதலங்கம்

4-வது காட்சி.

இடம்:—கொலுமண்டபம்.

பாத்ரங்கள்:—புருஷோத்தமன், சித்தசர்மா, ஸுபுத்தி-சேவகன் ஞானப்ரகாசன்.

சேவகன்:— (ஓடிவந்து) சாமீ! கொயந்தையை அயச்சிகினு அம்மா வண்டே போயிருந்தேன். அம்மா அப்போ பிடிச்சி இன்னேரம் என்னென்னமோ சொன்னுங்கோ. கொயந்தெ ஒரே பிடியா கண்ணாலம் பண்ணிக்கமாட்டேன்னு சொல்லுதுங்கோ. இத்தெ அம்மா ஒங்களெண்டே சொல்லச்சொன்னுங்கோ.

புருஷோ. அப்படியா! சரி!! சுபத்தீ!!! இனி நடக்க வேண்டிய காரியம் யாது? தண்டனை விதிக்கலாமன்றோ?

சுபத்தி. அருளே உருவெடுத்து வந்த அரசர் பெருமானே! என் வார்த்தைக்குச் சிறிது செவி கொடுக்க வேண்டுகின்றேன். தங்கள் புதல்வன் எவ் விதத்திலும் தண்டனைக் குரியவனல்லன். தங்களிஷ்டத்திற்கு இணங்கி நடக்க வில்லையென்னு மொன்றைத் தவிற அவன் யாதொரு குற்றமும் செய்யவில்லை. பெற்றோர்களின் கட்டளைக்குப் புத்திரன் அடங்கி நடப்பது தருமமேயாயினும் நாம் அவனுக்கு உபதேசிக்கும் தருமத்தை விட அவன் மேலான தருமத்தையுணர்ந்திருப்பதனால் எவ்விதத்திலும் அவன் தண்டனைக்கு உரியவ னல்லன். இந்த ராஜ வம்சத்தை விருத்தி செய்வதற்காகத் தங்கள் புதல்வனை மணஞ் செய்வித்தல் அத்தியாவசியமே யாயினும் அக்காரிய சித்தியின் பொருட்டு தண்டோபாயத்தை உபயோகிப்பது நியாயமன்று. தந்திரத்தினால் சாதித்தல் நலம். இந்திரியங்களைச் செயித்த பராசர் விசுவாமித்திரர் முதலியவர்களே ஸ்திரீகளின் மோக வலையில் அகப்பட்டு மயங்கினார்க ளென்றால் அச் சிறுவன் எவ்வளவு! நாம் வெறும் வார்த்தைகளால் என்ன போதிக்கினும் அவன் மனம் மாறாது. ஒரு பெண்மணியின் திருஷ்டியாகிய வலையிற் சிக்கும்படி அவனைத் தனியாய் விட்டு விட்டால் அப்பெண் ஒரு நிமிஷத்தில் அவனைத் தன் வசப்படுத்துவாள். இது நிச்சயம். இதைத் தவிற வேறு வழியின்று.

(தனக்குள்) (சற்றுயோசித்து) சரி! அப்பெண்ணே அவனை மயக்கத்தக்கவள். (பிரகாசமாய்) அரசே! இதைப் பற்றித் தாங்கள் கவலை கொள்ளற்க!! அவனை மணம் புரிவிப்பது என் காரியம்.

புருஷோ. (சந்தோஷத்துடன்) ஆஹா! மந்திரீ!! சுபத்தீ!!! "கோபமே பாவங்களுக் கெலாந் தாய் தந்தை." கோபத்தினுலன்றோ என் அருந்தவப் புதல்வனைத் தண்டிக்கத் தலைப்பட்டேன். அக் கோபமாகிய தீயை யுன் சாந்த வசனங்களாகிய தண்ணீரினுல் அணைத்துக் குளிர்ச்சியாகிய சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கினுய். மெத்த சந்தோஷம். இனி யெனக்கொரு கவலையுமின்று. நான் இப்போது அந்தப்புரம் சென்று இந்துமுகியைத் தேற்ற வேண்டும். (அரசன் செல்கின்ருர்).

(யாவரும் போகின்ருர்கள்)

இரண்டாமங்கம்.

1-வது காட்சி.

இடம். பாடலீபுரத் தரசனது உத்தியான வனம்.

காலம்-மாலை.

பாத்திரங்கள்: ஸுகுமாரவர்மா - மோகனுங்கி - மனுேஹாரிணி - மதுரவாணி.

மோகனு. நாதா! நமது அருந்தவப் புதல்விக்கு விவாகத்திற்குரிய வயதாய் விட்ட தன்றோ. இதைப்பற்றி நாம் கவனித்துத் தக்க ராஜ குமாரனுக்கு மணஞ் செய்வித்தல் அத்தியாவசிய மல்லவா?

ஸுகு. மோகனு! இவ்விஷயத்தைப்பற்றி இப்பொழுதுதான் நானும் நினைத்து உன்னுடன் சொல்லலாமென்று எண்ணினேன். நீயும் அதைப்பற்றியே கூறினுய். எங்கே மனுேஹாரிணி! நம்மோடு வந்தாளே!

மோக. நாதா! இங்கேதானே இருந்தாள்? எங்கே போனுள்? (பார்க்கின்ருள்) அதோ விருக்கின்ருளே! சம்பங்கிக் கொடி வீட்டிற்குள் இருக்கட்டும். ஏன் மனுேஹாரிணியைக் கேட்டீர்கள்?

ஸுகு. ப்ரியே! அவளுடைய மனுேபாவத்தைக் கேட்கவேதான்.

மோக. அப்படியா! ஆனுல் சரி. கேழ்க்க வேண்டியதுதானே; நாமும் அங்கேயே செல்வோம்.

(கொடி வீட்டிற்கருகே செல்கின்ருர்கள்)

"காய நீர்க்குமிழி யதினுறு மின்பங்
கானலிற் புனலிது தனக்கிங்
காயவித் துயர மளவிலை யிதைநீ
யாய்வுறு'மையினழித் தன்றாய்
நீயினிக் கவலை நினைவெலா மொழித்து
நேயமாய் வந்தெனக் குடன்பட்
டாயகற் சொருபற் கன்பதே யிசைந்தா
லரியதே தார்நமக் கெதிரே."

ஆஹா! நல்ல செய்யுள் நினைவிற்கு வந்தது. இந்தக் காயம் நீர் மேற் குமிழியேயாம். இதனால் அடையும் சுகம் கானலில் தோன்றும் ஜலம் போல்வதே. ஓ பாழ் மனமே! நீ யேன் இந்த நிலையற்ற வின்பங்களின் இச்சைவைக்கின் றாய்? (தன்னைமறந்து) ஒரு காலும் இச்சியேன்.

மோக. (மெதுவாய்) நாதா! மநோஹாரிணி யேதோ தனக்குத் தானே பேசிக்கொள்ளுகிறாள். சற்று மறைவாய் இந்த மரத்தின் பின்னால் நின்று கேழ்ப் போம் வாருங்கள்.

ஸூகு. என்ன! தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்ளுகிறாளா!! ஏன்?

(ஸூகு குமாரனும் மோகனாங்கியும் ஒரு மரத்தின் பின் ஒதுங்கிக் கேழ்க்கின்றார்கள்)

மநோ. இந்த உலகில் யாருக்கு யார் தந்தை? யாருக்கு யார் தாய்! யாருக்கு யார் மகள்! யாருக்கு யார் பர்த்தா? யாருக்கு யார் மனைவி? அவரவர் வினையின் அவரவர் வருவர். ஓ சித்தமே! நீ ஏன் என்னை இங்ஙனம் வாட்டு கின்றாய்? ஒரு ராஜ குமாரனை நான் மணப்பேனே யாகில் அவனுடைய மனம் போல் நடந்து கொள்ள வேண்டும். நாதன் மனம் போல் நடத்தலன்றோ பதிவிரதை களுக்குப் பயந்த வழகு. இங்ஙனம் ஒருவனை மணந்து பொய்யான சிற்றின்பங்களை மெய்யெனக் காட்டித் தன்னையும் தான் மணந்த கணவனை சாகரத்தில் அமிழ்த்து வதைக் காட்டிலும் ...ாம விரும்பது நலமல்லவா? ஆதலால் வேறு ...நவனை மணக்கும் எண்ணத்தை முற்

ஸுகு. ப்ரியே! என்ன ஆச்சரியமிது!! நாமொன்று நி
தெய்வ மொன்று நினைத்தது போற் காண்கிறதே
வித்தாயா மனோஹாரிணி கூறிய வார்த்தைகளை ?

மோக. ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! நாதா நாம் கொண்ட எண்ண
த்திற்கு முற்றும் மாறாக விருக்கின்றனவே இவளுடைய
வார்த்தைகள். "யார் யாருக்குத் தந்தை? யார் யாருக்குத்
தாய்?" என்கிறாளே. இவளுக்கு என்ன இவ்வளவு வெறு
ப்பு. இன்னும் முளைத்து இரண்டிலை வெடிக்க வில்லையே.
இதற்குள்ளே வேதாந்த மென்ன இவளுக்கு? என்ன காலம்
இது? இது தான் கலியின் இயற்கையோ?

ஸுகு:—காதலீ! எனக் கொன்றுந் தோற்றவில்லை. இப்போது
அவளருகிற் சென்று கேட்டால் தகுந்த விடை தருவா
ளென்று நான் நினைக்க வில்லை. என்ன செய்யலாம்?

மோக:— அரசே! நாம் அவளருகில் சென்று தான் பார்ப்
போமே! என்னதான் சொல்லுகிறாளோ கேழ்ப்போமே!

ஸுகு:—ஆனால் செல்வோம் வா.

(சுற்றிக் கொண்டு மனோஹா ரிணியின்
எதிராக வருகின்றார்கள்)

(மனோஹாரிணி தன்னை நோக்கிவரும் தாய் தந்தையர்களைப்
பாராதவள்போல் வேறொரு புறமாய்ப் போகின்றாள்)

ஸுகு:—ப்ரியே! மனோஹாரிணி அந்தப்புறம் செல்லு கிறாளே!

மோக:—மனோஹாரிணீ! மனோஹாரிணீ!! (அழைக்கின்றாள்)

(மனோஹாரிணி திரும்பிப் பார்க்கிறாள்)

மனோ:—ஓஹோ! இந்தப் பக்கம் வந்து விட்டீர்களோ?

(திரும்பிவருகின்றாள்)

மோக:—என் அருந்தவப் புதல்வீ! இன்று உன் முகம் வாட்ட
முற்றிருக்கின்றதே!! காரண மென்ன?

மனோ:— அம்மா! என்ன!! என் முகம் வாட்டமாயிருக்கின்றதா?
என்ன ஆச்சரியம்!!! கவலை யற்றவர்களுக்கும் முக வாட்ட
முண்டாகுமோ?

ஸுகு:—குழந்தாய்! கவலை யற்ற வர்களுக்
டாகுமோ? உற்றவர்களுத்தான் உ
யுனக்கு?

—(சிரித்துக்கொண்டு) தந்தையே! இது என்ன வேடிக்கை? ன் முகம் வாட்டமா யிருக்கிற தென்று நீங்களே கற்பித் ்கொண்டு உனக்கு என்ன கவலை யென்று கேழ்க்கிறீர் ளே; எனக்கு என்ன கவலை யிருக்கிறது தாங்கள் இருக் கும் வரையில்?

மோக:—நாதா! நமது அருமந்த புத்திரியின் மனக் கவலையை நான் அறிந்தேன். சொல்லட்டுமா?

ஸூது:—சொல்லுவாய் சீக்கிரம்.

மோக:— எந்த ராஜ குமாரனை மணக்கலா மென்பதே.

மனோ:—அம்மா! தாங்கள் சொல்லுங் காரணத்திற்காக நான் கவலை கொள்ள வேண்டிய தில்லையே! நான் கவலை யற்றிரு க்க வேண்டு மென்கிற கவலை யுங்களுடைய தன்றோ?

மோக:—நாதா! பார்த்தீர்களா!! நமது புதல்வி நம்மை ஏசாமல் ஏசுகின்றாள் இதுவரையில் அவளுக்கு விவாகஞ் செய்யாத தற்காக.

(மனோஹாரிணியை நோக்கி) மனோஹாரிணீ! நீ கவலையற் றிருப்பதற்கு நாங்கள் தான் கவலைப் படவேண்டும். நாங்கள் அக் கவலையை எடுத்துக் கொள்ளாததினால் நீ கவலை யுற வேண்டியதே.

மனோ:—அம்மா! எனக்கு உண்மையில் ஒரு கவலையுமில்லை; அதனால் முக வாட்டமு மில்லை. ஒருகால் நான் கவலை யுற் றிருக்கிறேனென்று தாங்கள் கூறும் பக்ஷத்தில் அக் கவலை "ஒரு ராஜ குமாரனை மணக்க வேண்டுமே" என்பது தான்.

மோக:—நாதா! யான் முன்னரே கூறவில்லையா விவாக விஷய மான கவலையென்று.

ஸூது:—ஆம்! ஆம்!! உனக்கு ஜோசியம் தெரியு மென்று எனக்குத் தெரியும்.

மோக:—ஓ என் அருந் தவப் புதல்வீ! மனோஹாரிணீ! நீ எந்த அரச குமாரனை மணக்க விச்சிக்கின்றா யம்மா?

னோ:—அம்மா! யான் தங்களுக்கு ஒரே புதல்வி யாயிற்றே! என்னை யொரு அரசகுமாரனிடத்தில் அனுப்பிவிட்டு நீங் கள் எப்படித் தனியா யிருப்பீர்கள்? என்னை விட்டுத் தனியா

யிருக்க உங்களுக்குமுடியு மென்றாலும் உங்களைவி... தி!!!
எனக்குமுடியாது. ஆதலால் எனக்கு விவாகமே வேண்...

ஸூது:— என்னருஞ் செல்வப் புதல்வி! என்ன சொல்... உன்னை விட்டு அரை நிமிஷமாவது இருப்போமா நாம... உன்னை நீ யிச்சிக்கும் அரச குமாரனுக்கு மணஞ் ... வித்து அவனுக்கு இந்த இராஜ்ஜியத்தைப் பட்டாபிஷே கஞ் செய்விக்க வேண்டு மென்பதல்லவா எங்களுடைய விருப்பம். எங்களை விட்டுப் பிரிந்திருக்க நேரிடுமே யென்று விவாகம் வேண்டா மென்கிறாய்?

மனோ:—(தனக்குள்) சரி! சரி!! இவர்களோடு எள்ளளவும் உண்மையை மறைத்துப் பேச முடியாது.

(பிரகாசமாய்) தந்தையே எனக்கு விவாகமே வேண்டாம்.

ஸூது:— என்ன! விவாகமே வேண்டாமா!! ஏன்?

மனோ:—தந்தையே! தங்க ளிஷ்டத் திற்கு மாறாகப் பேசுவதற் காக என்னைத் தயவு செய்து மன்னிக்கக் கேட்டுக் கொள்ளு கிறேன். சில நாளைக்கு முன் "சித் விலாச மென்கிற மாதச் சஞ்சிகையில் "உலகமும் சிற்றின்பமும்" என்னும் அரிய விஷயமொன்று பிரசுரிக்கப்பட் டிருந்தது. அதை நான் வாசித்தேன். அதனால் இந்த உலகம் நீர் மேற் குமிழி போன்று அநித்திய மென்றும், ஈங் கனுபவிக்கப்படும் சிற் றின்பங்கள் யாவும் கானலிற்றோன்றும் ஜலம் போல் பொய்யே என்றும் அறிந்தேன். ஆதலால் பொய்யாகிய சிற்றின்பங்களை விரும்பி ஓரரச குமாரனை மணக்க யான் சற்றும் இணங்கேன். தாங்கள் என்னை யோரரசிளங் குமா ரனை மணக்குமாறு வற்புறுத்துவதனால் எனக்குக் கவலை யுண்டாகுமே யன்றி மற்றன்று. ஆதலால் அவ்விஷயத்தைத் தாங்கள் அறவே விடுத்து வேறு எதையாகிலும் பேசுங்கள்.

ஸூது:—அம்மா! மனோஹாரிணீ!! நீ கூறுவது எனக்கு ஆச்சரி யத்தையும் கவலையையும் உண்டாக்குகின்றது.

(மோகனாங்கியை நோக்கி) மோகனா! கேட்டாயா நமது அருந்தவப் புதல் வியின் வார்த்தைகளை? சிற்றின்பங்கள் கானலில் தோன்றும் நீர் போல் வனவாமே! அது உனக்கு தெரியுமா?

மோக:—நாதா! என்ன தாங்கள் வெளுத்த தெல்லாம் பால் கறுத்த தெல்லாத் தண்ணீரென நினைக்கின்றீர்களே; ஸ்திரீகளைப் பார்த்து நீ யாரை மணக்க விச்சிக்கின்றாயெனில் இன்னவனை யிச்சிக்கிறே னென்று சகஜமாய்ச் சொல்லுவார்களா அவர்கள்? அங்ஙனங் கூறுதல் அவர்களின் இயற்கைக் குணத்திற்கு மாறன்றோ? (மனோஹாரிணியை நோக்கி) அம்மா! மனோஹாரிணீ!! தந்தையி னிடத்தில் நாணமென்ன? ஆனால் என்னிடத்தில் சொல் ரகசிய மாய்.

(ஒரு புறமாய் அழைத்துக் கொண்டு போகிறாள்.)

மனோ:—அம்மா! யான் ஒருவரையும் மணக்க விச்சியேன். எனக்கு விவாகமே வேண்டிய தில்லை யென்று முக்காலுங் கூறுவேன்.

மோக:—ஐயை யோ! இஃ தென்ன பைத்திய மடி!! என்னிடத்திற் சொன்ன மாதிரி மற்ற யாரிடத்திலாவது சொல்லப் போகின்றாய் விவாகம் செய்து கொள்ள மாட்டேனென்று. ஸ்திரீகள் மணக்க மாட்டே னென்று சொல்லவே கூடாதே. இது நம்முடைய மதக் கொள்கைக்கு நேர் விரோத மாயிற்றே.

(மதுரவாணி வருகின்றாள்)

மதுரவாணி:—(மோகனாங்கியை நோக்கி) நமஸ்கார மம்மணீ! (அரசனை நோக்கி) அரசே! ஜயமுண் டாவதாக!! (மனோஹாரிணியை நோக்கி) மனோஹாரிணி! ஞானாம்பிகையும் விலாஸமுகியும் அரண்மனையில் உனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக் கிறார்களே. நீ இங்கு வந்திருப்பது அவர்களுக்குத் தெரியாதென்று நினைக்கின்றேன்.

மனோ:—ஓஹோ! நான் மறந்தே விட்டேன் விலாஸ முகியை வரச்சொல்லியதை. (மோக னாங்கியை நோக்கி) அம்மா! எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள் அரண்மனைக்கேக. விலாஸமுகி யெனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாளாம்.

மோக:—(ஸுகுமாரனை நோக்கி) நாதா! மனோஹாரிணி அரண்மனைக்கேக வேண்டுமாம். விலாஸமுகி வந்திருக்கி றாளாம் அவளைப் பார்க்க. அநுப்பு கிறீர்களா?

ஸுகு:—அப்படியானல் போகட்டுமே! நாம் இன்னுஞ் சற்று நேர மிருந்து போகலாம்.

மோக:—(மனோஹா ரிணியை நோக்கி) அம்மா! நீ போ நாங்கள் சற்று நேர மிருந்து வருகிறோம்.

(மனோஹாரிணி போகின்றாள்).

(வரும்.)

N. சுப்ரமிமணிய அய்யர்.

நீதிஸாரம்.

பெரியாரைத் துணைக்கொளல்.

தர்மத்திலும் சீலத்திலும் வழுவாதிருத்தலும், அறியாமல் நேரிட்ட துன்பங்களைக்கூட உடனே விலக்கிவிடுதலுமான குணங்களை யுடையவர்களே பெரியவர்களென்று சொல்லப்படுவார்கள். இப்படிக் கொத்த நன்னெறி நடையுடையபெரியோர்களை யநுஸரித்து அவர்களைத்துணையாகப் பெற்றுக்கொள்வதே ஒருவனுக்கு முன்னோர்வைத்த பொருளிலும் மேன்மையான பொருளென்று சொல்லப்படும். ஏனெனில் அவர்கள் தங்களை யடுத்தவர்களைச் சீர்படுத்தி நன்மைபெறச்செய்வார்க ளென்பதினாலேதான்.

தானடைந்திருக்குஞ் செல்வத்தைப் பார்க்கினும் சிறந்த செல்வ மென்னவெனில், அறிவுடைய பெரியோர்களை யடுத்து அவர்கள் சொற்படிகேட்டு நடந்து நற்பயன்களைப் பெறுதலேயாம்

ஒருவனுக்கு நட்பாளர் பலபெயரிருக்கலாம். ஆனால் அவர்களுக்குள்ளே பெருந்தன்மையும் யோக்யதையுமுள்ள புத்திசாலிகள் இன்னவர்களென்று புத்திகூர்மையால் பகுத்தறிந்து கொண்டு அவர்களைத் தனக்குத் துணையாகப்பெற்று அவர்களைக் கொண்டு தனக்குள்ள கார்யங்களைச் சீர்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று முன்னோர்கள் சொல்லியிருக்கிறபடி நடப்பவனே நட்பினாலுண்டாகும் ப்ரயோஜனங்களை யடைவான்.

பெரியோர்களுடைய ஸஹவாஸம்பெற்று அவர்கள் காட்டிய நல்வழியிற் செல்லும் ஒருவனுக்கு ஒருதுன்பமு முண்டாகமாட்டாது; ஏனெனில், அப்பெரியோர்களுடைய ஸஹவாஸ மென்

னும் அநுக்ரஹமே அவனுக்கு நேருந்துன்பங்களைத் தடுக்க அரணாகவிருக்குமென்பதினாலேதான்.

குற்றங்கண்ட அப்பொழுதே கோபித்துத் தக்கபடி புத்தி சொல்லித் திருத்துகின்ற பெரியோர்களுடைய துணையைப்பெற்ற ஒருவனைக் கெடுப்பதற்காகப் பகையாளிக ளொருவருமிருக்க மாட்டார்கள். ஒருவேளையிருந்தாலும் அவர்களுடைய யத்னம் முடிவுபெறாது.

உறுதியான நல்வசனங்களைச் சொல்லிச் சீர்திருத்துகின்ற பெரியோர்களைத் துணையாகக் கொள்ளாதவனுக்கு எவ்வளவு பலமிருந்தாலும், பகைவர் ஒருவருமில்லாவிட்டாலும், விவேகமில்லாமையால் அவன் தானே தீயவழியிற் சென்று கேட்டையடைவானென்று சொல்வதற்கு ப்ரமாணத்தைத் தேட வேண்டியதேயில்லை.

வ்யாபாரஞ்செய்ய விரும்பியவனுக்கு முதற்பணமிருக்கவேண்டும். அப்படி முதலில்லாமல் வ்யாபாரஞ்செய்ய விரும்புவனது எத்தன்மையதெனில், ஏரில்லாதவன் உழுதடித்தானென்று சொல்லுங் கதைபோலிருக்கும். இதுபோலவே பெரியோர்களுடைய துணையைவிட்டு வ்யாபாரஞ்செய்ய முயல்வோனுக்கு முதற்பணமிருந்தும் லாபத்தைப் பெறுவதும் ஒருவேளை முதலைக் காப்பதுங்கூட அரிதாகவிருக்கும். ஏனெனில் விவேக முள்ள ஸமர்த்தருடைய துணையில்லாதவனுக்கு கார்யங்களை நடத்துங் கூறுபாடு தெரியாதென்பதினாலேதான்.

பெரியோர்களுடைய துணையைக் கைசோரவிட்டுத் தன் மனதின்படி நடக்க முயல்கின்றவன், பலவிக்கட்டுகளை அநுபவிக்கவேண்டும்; அவனுக்குப் பலபெயர்களுடைய பகையும் நேரிடும்.

ஆதலால், பெரியோர்களைக் கண்டு அவர்களோடுறவாடி அவர்கள் சொற்படிநடத்தல் நன்மைபயக்குமென் றுணர்தல் வேண்டும்.

அழுக்காறு.

அழுக்காறென்பது ஒருவனுடைய செல்வத்தைக்கண்டு பொறாமைப்படுகின்றதுதான். இப்பொறாமை யில்லாதவனிடத்துச் செல்வம் வளர்ந்தேறுமென்றும், யாவரு மவனைத் துதிப்பார்களென்றும் கூறப்படுகின்றது.

பிறருடைய செல்வத்தைக்கண்டு அருவருப்புக்கொள்பவன் எவ்வளவு மேன்மையுடையவனுக விருந்தாலும், அவன் தனக்குள்ள தர்மத்தையும் புகழையு மிழந்து துன்பப்படுவான்.

இஹபரங்களில் துன்பத்தையுண்டாக்கும் பொருமையென்பது மிகவுங்கேட்டிற்கிடமான துர்க்குணமென்றறிந்த நல்லோர்கள் அக்கொடிய துர்க்குணத்திற் கிடங்கொடார்கள். ஒருவேளை கொடுப்பார்களாயின் அவர்கள்பெற்றிருந்த நன்மைகள் யாவும் அப்பொழுதே அவர்களைவிட்டு நீங்கிப்போய்விடும்.

ஒருவனுக்கு உபகாரமாய்க் கொடுக்கும் த்ரவ்யத்தைக்கண்டு பொருமைப்படுகின்ற ஒருவன் செல்வமுடையவனுகவிருந்தாலும் அவனச் செல்வத்தை அப்பொழுதே யிழந்து தரித்ரத்தை யடைவதுமல்லாமல் தன்னைச்சார்ந்தவர்களுடைய செல்வத்தையு மிழக்கும்படிசெய்வான்.

ஒருவனிடத்து ஸ்ரீதேவி வாஸஞ்செய்து கொண்டிருப்பளாயினு மவன் பிறர்செல்வத்தைக் கண்டு பொருமைப் படுவானுயின் அவனிடத்து வஸித்திருந்த ஸ்ரீதேவி யுடனே விலகிப் போய்விடுவாளாதலால் அவனிடத்தில் மூதேவிவந்து குடிகொள்வாள்.

பொருமையுடைய ஒருவன் இம்மையில் தனக்குள்ளசெல்வத்தை யிழந்து தரித்ரத்தில் வருந்துவதுமல்லாமல் மறுமையில் மோக்ஷத்தையிழந்து நரகவேதனையில் சிக்கிப் பரதவிப்பான்.

பொருமையினுலே செல்வத்தையும், பொருமைப்படாமையினுலே தரித்ரத்தையுமடைந்தவ ரொருவரு மில்லையென்று முன்ேனாருரைத்த வாக்யங்கள் பலவுண்டென்பதை யுணர்ந்தநடப்போர் பொருமையெனும் பாபத்திற்குட்படார்கள்.

பொருமையுடைய ஒருவனுக்கு வேறொரு சத்ருவில்லாவிட்டாலும், அவனைக்கெடுப்பதற்கு அப்பொருமையே சத்ருவாகவிருக்கும். இதற்கொருகதையுண்டு, அஃதெப்படியெனில்:—

ஒருவன் மற்றொருவனுடைய செல்வத்தைப் பார்த்துப் பொறுக்கமாட்டாமல் காட்டிற்சென்று வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். அவ்விடத்தில் ஒருதபோதனர் அவனைப்பார்த்து இரக்கமுற்று ஒருவெண்கலமணியைக் கொடுத்து நீயிதைக் கொண்டுபோய் இதற்குப் பூஜைசெய்து உன்கோரிக்கையைச்

சொல்லி மூன்றுதரம் அடிப்பாயானால் நீ கோரிய பொருள்கள் யாவும் உனக் குண்டாகக்காண்பாய். இப்படிக்கு மூன்றுதரம் உன் கோரிக்கையிடேறும். ஆனால் நீகோரியதற்கு இருமடங்கதிகமாக உன அண்டைவீட்டுக் காரனுக்கு ஸித்திக்கும். ஆதலால் அதற்காக நீபொறாமைப் படலாகாது என்று உரைத்தார். அவன் அந்த மணியைவாங்கிக்கொண்டு வீட்டிற்குவந்து அண்டைவீட்டுக் காரனுக்கு இருமடங்கதிகமாக ஸித்திக்குமென்பதைமறந்து மணிக்குத் தூபதீபங் கொடுத்துத் தனக்கு க்ஷேத்ர பூமிகள் தநதான்யங்கள் ஆடையாபரணங்கள் மிகவு முண்டாக வேண்டுமென்று சொல்லி மூன்றுதரம் மணியடித்தமாத்ரத்தில் யாவும் அப்படியே உண்டாயின. அவனண்டை வீட்டுக்காரனுக்கு மப்படியே அவைகளெல்லாம் இரட்டிப்பு அதிகமாக வுண்டாயின. அதைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் அவன் அயலகத்தானைக் கெடுக்க நினைத்து இரண்டாந்தரம் மணிக்குப் பூஜைசெய்து எனக்கொருகண் குருடாக வேண்டுமென்றும், மூன்றாந்தரம் பூஜைசெய்து என்வீட்டில் [illegible]முழ்க வேண்டுமென்றும், சொல்லிமணியடித்தான். உடனே அயல் வீட்டுக்காரனுக்கு இரண்டுகண்களுங் கேட்டு அவன்வீடு முழுதும் வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்துபோயிற்று. இவ்விதமாய் ஊர் முழுதும் நாசமடைந்தபடியால் சிலதுஷ்டர் கூடி அந்தப் பொறாமைக்காரனையடித்து அவன் பொருள்களைப் பறித்துக்கொண்டு படகின்பேரில் போய்விட்டார்கள். அப்போது அவன்மிகவுங் கூக்குரலிட்டழுதான். ஆனால் அதைக்கேட்டு அவனையாதரிப்பவர்கள் யாருமில்லாமற் போனார்கள். உடனே அவன் என்னுடைய பொறாமையினாலே யல்லலவா எனக்கு இந்த ஆபத்து வந்தது; என் அண்டைவீட்டுக்காரரை நபிக்கும்படி செய்யாமலிருந்தால் இந்தஸமயத்தில் அவர்கள் உபகாரஞ்செய்வார்களே, என்று வியஸனப்பட்டான்.

ஆதலால், பொறாமையென்னுந் துர்க்குணத்தால் தரித்ரத்தையும் ஆபத்தையு மடையவேண்டு மென்கிற நிச்சயத்தையறிந்து அதற்கிடங் கொடாமல் நடத்தல்வேண்டும்.

அகல்யா பதிவிரதா பங்கம்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

அகல்யையும் இந்திரனும்.

தபோமகிமைபெற்ற கௌதமர் வெளிச்செல்வதைக்கண்ட இந்திரன் பர்ணசாலையில் நுழைந்தான். அவ்விடத்தில் ஓர் அறையில் கௌதமரது பூஜை சாமான்களும், ஹோமகுண்டமும், சமித்துக்களும் தர்ப்பைகளும் காணப்பட்டன.

மற்றோரிடத்தில் மான்தோல்களும், வியாக்கிரசர்மங்களும், சில ஏட்டுப்பிரதிகளும் காணப்பட்டன.

புருஷன் எழுந்து சென்றவுடன் அகல்யாதேவி தானும் எழுந்து தன் கணவன் வருவதற்குள் வீட்டுக்காரியங்கள் யாவும் செய்துமுடித்துத் தயாராயிருக்க ஆரம்பித்தாள்.

வெளியில் சென்ற புருஷன் மறுபடியும் உள்ளேவரக் கண்டாள். அகலிகை திடுக்குற்றாள். என்ன ஆச்சரியம்! புறப்பட்ட கணவன் தன் ஸ்நாநஜபதபங்களை முடித்துக்கொள்வதற்குமுன் திரும்பிவருவது வழக்கமில்லையே! என்று யோசித்தாள்.

பெண்ணே! இன்னும் இருளாயிருக்கின்றது. சுக்கிரோதயமும் காணோம்! ஏன் இவ்வளவு சீக்கிரம் எழுந்துவிட்டாய்! மஞ்சத்தின்மீது உட்காரு! என்மனம் என்னவோ ஒருநாளும் இல்லாத விதமாய்த் தோற்றுகிறது. ஒருநாளும் அகாலத்தில் உதிக்காத விரகதாபம் இப்பொழுது என் மனதை வாட்டுகிறது—சற்று உன்னுடனிருந்து சிறிது வெளிச்சமானபின் குளத்திற்குச்செல்லலாம் என்றிருக்கிறேன்.

அகல்யை நாத! என்னவினோதமான பேச்சுப்பேசுகிறீர். தம்மைப்போன்ற மகானுபாவர் அகாலத்தில் என்னுடன் ரமித்திருக்க எண்ணுவரோ? இது அமலனை அடிவணங்கும் காலமல்லவோ? உமக்குத் தெரியாததல்லவே! என்னைப்போன்ற அபலையோ உமக்கு நீதிபுகட்டுவது? உம்மைப்போன்ற தவசிரேஷ்டர்கள் அகாலச்செய்கைளைச்செய்ய எண்ணினால் உலகத்தில் எவ்விடத்தில் தர்மதேவதைகள் நிறகக்கூடும்!

என்னே! அங்கனுமணி! நீ சொல்வதெல்லாம் உண்மையே என்றாலும் அனங்கனுக்குச் சமயமேது? சற்ஜனமேது? கண்ட கண்டவிடத்தில் தன் சக்தியைக் காண்பிக்க ஆரம்பித்துவிடுகிறான். பெண்மணியே! உன் நுண்ணிடையைக்கட்டி அணைய என்மனந் தீர்மானித்துவிட்டது. எவ்விதமேனும் உன்னை அணைந்தே தீருவேன்! சமயம் வந்தபோது எல்லாம் பின்னால் பார்த்துக் கொள்வோம்; சற்றே என்னிடம் உட்கார். ஒரு முத்தம்தா!

அகல்யைக்குச் சந்தேகம் பிறந்தது. என் கணவன் இப்படிக் கண்டபடி பேசாரே! இத்தனைநாள் வரையில் இத்தகைய பேச்சுக்கள் எல்லாம் பேசியவரல்லவே! ஏதோ சூதிருக்கவேண்டும். என் கற்பைக்கெடுக்க எவனோ ஒருவன் மாறுவேடம் பூண்டு வந்திருப்பதாகத் தோற்றுகிறது. என் பர்த்தாவுக்கு அழியாப்பேரவமானத்தை உண்டாக்க வந்தவன்போல் தோன்றுகிறது; இருக்கட்டும். யார் என்று முதலில் அறிந்துகொள்ளுகிறேன். பின் யோசனைபண்ணித் தகுந்த சிக்ஷை செய்கிறேன் று தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டாள். பின் வந்த புருடனை நோக்கி என்பதிபோல் தோற்றும் நீர் யார்! உண்மையாகவே என்பதிதாமோ நீர்? அன்றி வேடம்பூண்டு என் கற்பைப் பரீக்ஷிக்க வந்தவரோ? சொல்லும் உண்மையை! நான் பதியே தெய்வம் எனக் கொண்டவள் என்பதை நன்கறிவீர். நீர் ஏதேனும் வஞ்சமாய் உத்தரமளிப்பீராயின் என் பதிவிரதா தர்மத்தின் பலனை யுடனே காண்பீர் என்று தைரியத்துடனும், உக்கிரத்துடனும் உரைத்தாள்.

அகல்யாதேவியின் பதிவிரதாதர்மத்திற்கு ஏற்கனவே பயந்தவனான இந்திரன் நடுங்கினான். உடல் வியர்த்தது; அசுரர்களுடன் கடும்போர்புரியுங் காலத்தும் இவ்விதநடுக்கம் அவனுக்குண்டானதில்லை. சிறிது தயங்கி நின்றான். இன்னதுதான் பதில் அளிப்பது என்பது அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. சிறிதுநேரங் கழிந்தபின் தன் புத்தியை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு அப்பெண்மணியை நோக்கி நாரீமணீ! மாசற்றமேகாதையே! நான் பரம ஏழை. என்னைக் காப்பாற்றுகிறேன் என்று வாக்களி! இல்லையேல் உன் காலண்டையே என்உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளுவேன்! நான் என்ன பிழை செய்தாலும் அதை மன்னிக்கிறேன் என்று

முதலில் சொல். நீ பிராமண பத்தினி! உன் குணமோ சந்திரனை யொக்கும்! அண்டினேரை ஆதரிப்பதே உன்னைப்போன்ற ஸ்திரீகளின் தர்மம் என்று கெஞ்சினன்.

அகல்யை மனது கல்லைப்போல் சிறிதுங்கரையாமலிருந்தது. வந்தவன் கபடியே என்று நிச்சயமாய்த் தெரிந்துவிட்டது. கோபமோ உடம்பைத் தணலாய் எரித்தது. தன்கற்பை அழிக்க வந்த பாபியை நாசம் செய்துவிடுகிறேன் என்றாள். என்றாலும் பெண்கள் மனது சஞ்சலமுற்றதன்றோ? அவன் கெஞ்சுவதைக் கண்டவுடன் கொஞ்சம் மனதிளகிற்று. அவன் மீது கொஞ்சம் இரக்க முண்டாயிற்று. தன் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டாள். ஓய்! நீர் யார். ஏன் இவ்விடம் என் புருஷனைப்போல் உருவங்கொண்டு என்னிடத்தில் தகாத வார்த்தைகளைச் சொன்னீர்? இவைகளை எனக்குத் தெரிவிப்பீராயின் ஒருவேளை நான் உம்மை மன்னிப்பேன். நான் கேட்டவைகளுக்கு உத்தரம் அளிப்பீராயின் இதோ என் பதிவிரதா தர்மத்தின் மகிமையை உம்மிடத்திற் காண்பித்து, அன்னிய பத்னிகளிடத்தில் ஆசைகொள்ளும் தோசிகளுக்கு ஓர் உதாரணமாக்குகின்றேன் உம்மை என்றாள்.

இந்திரன் அம்மணி உமது கட்டளைப்படியே முழுதும் என் வறலாற்றைச் சொல்லுகிறேன் தயவுசெய்து கேளும்! என்னைக் காத்து ரக்ஷிப்பது உமதுகடமை! நான் தேவர்களுக்கெல்லாம் அதிபதி. இந்திரலோகவாசி அம்மணி. உமது வனப்பின் பெருமை எல்லாவுலகங்களிலும் பரவி நிற்கின்றது. நான் ஒரு சமயத்தே உம்மை நேரே பார்த்தேன். அது முதற்கொண்டு என்னுயிர் என்னுடலில் தரித்து நிற்கவில்லை. தேவர் சபையும் பிடிக்கவில்லை. மூவுலகும் போற்றும் இந்திராணியும், அப்ஸரஸ்திரீகளும் எனக்கு விஷம்போலாய் விட்டனர். ஊணில்லை உறக்கமில்லை. ஆதலால் பலவாறு ஆலோசித்தேன். பின் ஓர் உபாயத்தைக் கண்டுபிடித்து, அதன்படிசெய்ய உமது புருஷனும், நான் காக்கைபோல் கத்துவதை அறியாமல் குளக்கரைக்குப் போய் விட்டார். இது சமயம் என நினைத்து அவர்போல் வேடங்கொண்டு உம்மண்டை வந்தேன். என்னை ரக்ஷித்தாலும் சரி; அன்றி பக்ஷித்தாலும் சரி, நீரே என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று சொல்லி அகல்யையினது பாதாரவிந்தத்தில் அடியற்ற மரம்போல் விழுந்தான்.

அகல்யை அடேதுஷ்டா! வானவர்கோனே! என்ன அடாத காரியம் செய்தாய்? பரஸ்திரீ கமனம் செய்வது பாபம் என்று உனக்குத்தெரியாதா? அதிலும் பரமபாக்கியவந்தரான கௌதம ரிஷியின் ஆசிரமத்தில் வசித்துவரும் அவரது தர்மபத்னி அகல்யாதேவியாம். எம்மீது காதல்கொண்டு தகாதவார்த்தைகளை என்னிடத்தில் சொல்லி அத்துடன் நிற்காமல் என்னை ரக்ஷி என்று ஓலமிட்டு என்னடியில் வீழ என்ன தைரியம் உனக்கு? மூவுலகங்களுக்கும் அரசனாயிற்றே! உன்னிடத்தில் மனுநீதி கோணிற்றோ? பிறருக்கு உபதேசிக்கும் நீதி உன்னிடத்தில் மழுங்கிற்றோ! இத்தகாததொழிலை நீயே செய்ய ஆரம்பிப்பாயாயின், உலகத்தார் ஏன் பயங்கார்? அவர்களுக்கெல்லாம் நீயே கற்பித்துக் கொடுப்பது போலாயிற்றே! உன்னை மன்னித்தேன். எழுந்து ஓடிப்போ! கௌதமர் அறிந்தால் உன்தலை நூறுசுக்காய்ப் படீர் என்று வெடித்துப்போம்! அப்பரமபுருஷரின் கோபத்திற்கும் சாபத்திற்கும் பாத்திரமாகாமல் வந்தவழியே திரும்பிப் பாராமல் ஓடிப்போய்விடு என்று கடுகடுத்துச் சொன்னாள்.

அகல்யை தானே சாபம்கொடாமல் புத்திமதி சொல்வதைக் கண்டவுடன் இந்திரனுக்குப்பயம் நீங்கிற்று. அகல்யை தன்னை ஒருபோதும் சபிக்கமாட்டாள் என்று நிச்சயங்கொண்டான் பின் மெதுவாக சரஸமாகப்பேச ஆரம்பித்தான். இந்திரன் நாரீமணீ! இதோ என்னிடத்தேயுள்ள கத்தியை எடுத்து உன் கண்ணெதிரிலேயே வெட்டிவிடு! நான் உன்னுடன் ஒருகணமேனுமிராமல் ஓடிப்போயனுபவிக்கும் சுகம் யாது? உன்னை அனுபவியாமல் உயிர்தரித்து வாழ்வதைக்காட்டிலும் உன்னெதிரிலேயே என்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்வது நலம். சற்றுந் தயங்காதே! கொல்! என்னைக்கொல்! என்றான்.

அகல்யா! அடே புத்திகெட்ட பேதாய்! இதுவரைக்கும் உன்னைத் தேவேந்திரன் என்று மரியாதையுடனிருந்தேன். நீ உயிருடனிருக்க வேண்டுமாயின், தேவேந்திரப் பதவியிலிருக்க வேண்டுமாயின், உன் கீர்த்தி நிலைத்திருக்க வேண்டுமாயின், அழியா நரகத்திற்கு ஆளாகாமலிருக்கவேண்டுமாயின், கண்டோர் கைகொட்டி நகையாமலிருக்கவேண்டுமாயின், ஓடிப்போ! இப்பர்ணசாலைபண்டைக் காலெடுத்து வைக்காதே! கண்ணெடுத்

தும் பார்க்காதே! இவ்விடம் நிற்காதே! கௌதமர் வந்துவிடுவார்! விரைவினில் செல்.

இந்திரன்:—அங்கனாமணி! என்னைக் காலன் வந்து கொண்டுபோயினும், இவ்விடத்தைவிட்டுப் போகேன். உன்னுடைய தேகஸ்பரிசம் படாமல் இதைவிட்டு நகரமாட்டேன். உன்னடைக்கலம். நீயே கொன்றுவிடு! உன் அழகிய வதனத்தைப் பார்த்தமாத்திரியே இறந்துவிடுகிறேன்.

அகல்யாதேவியினது மனது இளகிற்று. பண்டைய வினையின் பயனை அனுபவிக்க வேண்டுமல்லவோ? இதுவுங் காலத்தின் மகிமை! தன் பதியே தெய்வம் எனவும், தன் புருஷனைவிட மேலான மனிதன் உலகத்திற்கிடையாதெனவும், தன் புருஷனே உருவத்தில் மன்மதனெனவும், தபசில் உயர்ந்தவன் எனவும், கீர்த்தியில் இணையற்றவன் எனவும் எண்ணி ஸ்திரீ தர்மம் வழுவாது இல்லறம் நடாத்திவந்த கௌதம பத்னியின் மனம் சிறிது மயங்கிற்று.

யுத்தத்தில் இணையற்ற தளகர்த்தன் தன் படையும் எதிரியின படையும் கைகலந்து போர்புரியும்சமயத்தில் எதிரிப்படைகளைப் படைத்து சிறிது மனங்கலங்கித் தத்தளிக்கும் சமயத்தே, குளத்தில் மீனைப்பிடித்துத் தின்னக் கரைமீது அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்து காக்கும் கொக்கைப்போல், காத்திருந்து அச்சமயம் வந்தவுடன் தன்னிடத்தே வைத்துள்ள படையைத் திடீரென அலமலர்ந்திருக்கும் எதிரிப்படையின்மீதுஏவி யுத்தத்தில்வெற்றி பெறுவது வழக்கம். அவ்வீரன் செய்யவேண்டியதெல்லாம் கிடைத்த தருணத்தை நழுவவிடாமல் காத்துத் தன் படையை ஏவவேண்டியதே அன்றி வேறல்ல.

நியாய சபையில் வாதாடும் இரண்டு கக்ஷி வக்கீல்களும் தம் தம்எதிரிப்பக்கத்துச் சாக்ஷிகளையும், வாக்கு மூலங்களையும்சின்னபின்னப்படுத்தி, தமது வாக்சாதுரியத்தால் நியாயாதிபதியையும், எதிர்க்கக்ஷி வக்கீல்களையும் தலையெடுக்கவொட்டாமல் மயக்கி, அம்மயக்கிய சமயம்பார்த்து, இடிபோல் இடித்துக் கர்ஜித்து முன்பின் பாராமல் தமது வாதங்களையே மேற்படுத்தி, ஜயம்பெறுவது சகஜம். அவ்வாறே பரஸ்திரீகமனம் செய்பவர்கள் ஸ்திரீகளிருக்கு மிடம் சென்று, தம் வாக்சாதுரியத்தையும், தாம் மகா

மேதாவிகள் என்பதையும், மனோகர சிந்தையுள்ளவர்கள் என்பதையும், மகா உத்தமர்கள் என்பதையும் தம் செய்கைகளாலும் வார்த்தைகளாலும் பசப்பி தம்மை அடிக்கடி நோக்கும் ஸ்திரீகளை ஜாடையில் அறிந்தும், தாம் பேசும்போதும் நடக்கும்போதும் எந்த ஸ்திரீ கவனிக்கிறாள் என்றும், கடைக்கண்பார்வையும், மந்தகாசமும் எந்தப் பெண்ணிடமிருந்து உதயமாகின்றன என்பதையும், மெதுவாய்க் கவனித்து, அப்பெண்ணினிடம் மெதுவாய்ப் பேசுவதற்கு ஏற்ற உபாயங்களைத் தாங்களே யேற்படுத்தி அவர்களை மயக்கித் தம் வசமாக்கிக் கொள்கின்றனர். இத்தகையோர் முதலிலேயே தம் ஜபம் எவ்விடம் பலிக்கும் என்பதை அறிந்துதான் பின் பூரண உச்சாடனம் செய்வார்கள். இவர்களது ஜபம் எல்லாரிடத்திலும் செல்லாது—இப்பரிசுத்த வீரர்களின் யுத்த உபாயங்களும், கவனங்களும், போர்க்களத்தில் காயம்பட்டுக் கீர்த்திபெற்ற தளகர்த்தர்களின் உபாயங்கள்போலும், கவனம்போலும் மயங்கியவிடத்தைக் கண்டு பிடிப்பதிலேயே இருக்[கும்.]

அகலியை மயங்கினள் என்பதை இந்திரன் அறிந்தான். [த]ன் சாமர்த்தியத்தைக் காண்பிக்க வேண்டிய சமயம் வந்தது [எ]ன்று கண்டுகொண்ட இந்திரன் சிறிதும் தாமதிக்காமல் அப்பெண்மணி நிற்குமிடத்திற்குச் சரேலெனச் சென்று, அவளது இருகரங்களையும் பிடித்துக் கண்மணீ! ஏன் தயங்குகிறாய்! நான் தேவேந்திரன் அல்லவோ! உனக்கிஷ்டமானவைகள் யாவையும் நிறைவுறச் செய்யும் சக்தி என்னிடத்திலில்லையோ! ஏன் பயப்படுகிறாய்? மூவுலகங்களும் எதிர்த்துவந்தாலும் நான் வெற்றி பெறுவேன்! மகரிஷிகளும், கந்தர்வர்களும் என் சபையை நாடி வர உனக்கென்ன பயம்? என்று சொல்லி அவளது கன்னங்களிலும், நெற்றியிலும் அடிக்கடி முத்தமிட்டான்.

[கா]மப்பித்துக்கொண்ட கமலவதனிகளுக்கு ஆடவர் ஸ்பரிசமே விஷம்போலாகும்! அதனினும் காமத்தீகொண்ட ஆடவர்கள் அடிக்கடி முத்தமிட ஆரம்பித்தாலோ, அவர்களுக்கு இன்னது செய்வதென தெரியாமல், விஷந்தீண்டிய மனிதர்போல காமப்பித்துத் தலைக்கேறி, மயங்கி ஆடவர் மடிகளின்மீது சரணம் புகுவர். [ஸ்த்]ரீகளின் குணங்களை அறிந்த ஆடவன் அத்துடன் நில்லாமல்

வாரி அணைத்து, கட்டியமுதே! எட்டாத் திரவியமே! என் இன்பக் கடலே! ஆருயிர்த் துணைவியே! உன்னைவிட்டு உயிர்தரியேன்! என முகமன்பேசி மற்றொரு முத்தங் கொடுத்தவிட்டானோ அத்தருணத்தில் அப்பெண்மணி அவன் வசப்பட்டு இட்ட கட்டளையைப் பொட்டெனச்செய்யச் சித்தமா யிருப்பாள். இவை நாரீமணிகளின் இயல்பு. சமயத்தை நழுவவிட்டானோ பின் அவர்கள் மனம் இளகாது; கல்லையும் கரைக்கலாம் என்றாலும் அவரது மனத்தைக் கரைக்க இயலாது.

அகலிகை மனம் இந்திரன் வசப்பட்டது. காம விஷந் தலைக்கேறியதும் உடனே இந்திரனது இரண்டு புஜங்களுக்கிடையே ஒளங்கி நின்றாள். தலைகுனிந்தாள். மல்லிகைக் கொடிபோல் துவண்டு, இடைக்கண் பார்வையால் இந்திரனைப் பார்த்தாள். அவளது கண்களினின்று கிளம்பிய கிருபா வெளிச்சமானது இந்திரனது மனதை ஊடுருவிச் சென்றது.

அவளது இடைக்கண் பார்வைக்குத் தாளாமல் வருந்தி... ளது வன்மையைச் சிறிது குலைக்குமாறு உடனே ஒரு முத்... கொடுத்தான். அகலிகையும் பிணையுண்ட மான்போல் மரு... விழித்து மன்மதன் வசப்பட்டு மயங்கி, வலையில் அகப்பட்ட ... போல் நாவெழாமல் நாணிநின்றாள். பின்னிருவரும் ஒரு ம... சத்தின்மீ துட்கார்ந்தனர்.

இந்திரன்:—“வனிதாமணியே! நான் முதல் முதலில் உன் பத்ம முகத்தைப் பார்க்கவந்து உன்னுடன் அன்புடன் பே... கால் வாயில் வந்தவாறெல்லாம் என்னைப் பேசினையே! அவ்வாய்க்கு, நறுமணங்கமழும் உன் செவ்வாய்க்கு, ஒரு தண்டனை விதித்திருக்கிறேன். மறுதளியாதே! இதோ பெற்றுக்கொள்!” என்று ஒரு முத்தங்கொடுத்தான்.

அகலிகை:—என் நேசாலிங்கா! உமக்கு நான் பணிவேனோ? என்னகமன்றோ இது! எனது காவலில் அல்லவோ இருக்கின்றீர்! வந்தவுடன் உண்மையைச் சொல்லாமல் மறைத்த கடுங்குற்றத்திற்கு ஏற்ற தண்டனை இதோ விதிக்கிறேன்! மன்மத ஸ்மிருதியில் வரைந்துள்ள பிரயோகங்கள் ஐந்தில் ஒன்றாகிய நவமல்லிகா பிரயோகத்திற்கொப்பான என் முத்தத்தைத் தா...

ண்யமின்றி உமது கபோலங்களில் பிரயோகிக்கிறேன். அவைக ளும் உம்மை நல்வழிப் படுத்தாவிட்டால் இதோ பாரும் எனது இருகைகளேயும் பசிய கரும்புகளாகிய வில்லில் என் அன்பு என் னும் அம்பை ஸந்தாணம்செய்து மோகவலை எனும் சிறைச்சா யில் அடைத்து அதரபானமாகிய சிறைச்சோற்றை வேண்ட மட்டு மளித்து உமது மோகமாகிய வன்மையை அரைக்ஷண தில் குறைக்கிறேன் என்று சொல்லி இந்திரனது கழுத்தில் தன் னிருகரங்களேயும் போட்டுக் கட்டிக்கொண்டு அவனது கபோலங் களில் இரண்டு முத்தமளித்தாள்.

இந்திரன்:—நாயகி! நான் அனேக நாளாய்த் தேவேந்திர போகம் அனுபவிக்கிறேன். கணக்கற்ற ஸ்திரீகளுடன் ஏகாந்தமா யிருந்திருக்கிறேன். மூவுலகங்களும் கொண்டாடும் அப்சரஸ் திரீகளுடன் அடையவேண்டிய போகங்கள் அனைத்தும் அனுப வித்துள்ளேன்! என்றலும் கோதையர் திலகமே! உன்னுடன் இப்போது அனுபவிக்கும் இன்பத்திற்கு அவைகள் கிஞ்சிற்றே ஈடாகா. நான் இவ்வளவு நாள் செய்த தவத்தின் பயனே என் சுதினமே ஒருருவாய் வந்தது—உன்னுடன் எந்நாளுமிருந் தனுபவிக்கும் அக்கௌதமனின் தவப்பயனே பயன்! நீ ஒருத்தி என்னிடம் எப்போதும் இணைபிரியா திருப்பையேயாயின் நான் தேவேந்திர போகங்களேயும் விட்டு இக்குடிசையிலேயே யிருந்து விடுவேன். அனேக அஸ்வமேதயாகங்கள் செய்து இந்திரபதவி யடைய வேண்டும்! வாரணி மார்பினளே! அங்ஙனம் அனேக ந்திரபதவி யடைந்தாலும் அடையலாம் என்றலும் உன்னுடன் ஏகாந்தமாயிருக்க இயலுமோ?

சுப்ரமணிய அய்யர், கடக்..

பக்தி.

15-வது-உண்மைப் பக்தனுக்கு உயர்ந்த அறிவும் மேலான அன்புமொன்றேதான்.

உபநிஷத்துக்களில் வித்யை (கல்வி) யானது பரமென்றும், அபரமென்று இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பரவித்யையும், பரபக்தியும் ஒன்றற்கொன்று பக்தனுக்கு யாதொரு வேற்றுமையு மில்லை. முண்டகோபநிஷத்தில் பின்

வருமாறு கூறப்படுகின்றது:—(த்வே வித்யே வேதிதவ்யே இதி ஹஸ்மயத் ப்ரம்ம விதோ வதந்தி பராசைவா பராச· தத்ராபரா ருக்வேதோ யஜுர்வேத: ஸாமவேதோ தர்வ வேத: சிக்ஷா ...யாகரணம் நிருக்தம் ச்சந்தோ ஜ்யோதிஷமிதி. அத பரா யா தததக்ஷரமதி கம்யதே.) (பொருள்)—“பர, அபர என் றிரண்டு வித்யைகள் தாம் அறியப்பட வேண்டியனவா யுள்ளன என்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். “ரிக்”, “யஜுஸ்”, “ஸாமம்”, “அதர்வம்” என்ற நான்கு வேதங்கள் சிக்ஷா, * கல்பம், † ஜ்யோதிஷம், ச்சந்தஸ், ‡ வ்யாகரணம், நிருக்தம் § என் றிவை (சாஸ்த்ரங்)களெல்லாம் அபர வித்யையி லுட்பட்டிருக் கின்றன; யாதொன்றைக் கொண்டு அந்த அழிவற்றவரும், உல கத்திற்கு மூலகாரணமானவருமாகிய கடவுள் அறியப்படுகின்று ரோ அது பரவித்யை யாகும். பரவித்யை யென்பது ப்ரஹ்ம ஞானமே யாகும் என்பது மேற்காட்டிய ச்ருதிவாக்யத்தைக் கொண்டே நன்கு விளங்குகின்றது. பேரன்பென்ப தின்ன தெனத் தேவீ பாகவதத்தில் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது; அ... பாகத்தைக்கீழே சேர்த்திருக்கின்றேன்:—“ஒருபாத்ரத்திலிருந்து மற்றொருபாத்ரத்தி லூற்றும் பொழுது எண்ணெயானது எப்படி அதன் ஒழுக்கு துண்டிக்கப்படாமல் ஓரே தாரையாக விழுகின்ற தோ, அவ்வாறே, உள்ளத்தினுல் இடையருது கடவுளைக் கருதும் பொழுதுண்டாகின்ற நிலைமை தான் ‘பரபக்தி’ (மேலான அன்பு, அல்லது மெய்க்காதல்) எனப்படும். மிகுந்த பேரன்புடன்கூடக் கடவுளிடத்து அசைவின்றியும் இடையருதுமுள்ள உறுதியாக உள்ளத்தின் ஒற்றுமையைத்தான் “கடவுளிடத்துள்ள மெய்க் காதல்” என்று கூறப்படுகின்றது; அதுவேதான் மேலான அன்புமாகும்; மற்றுள்ள பக்திகள் எல்லாம் பேரன்பை யடைவ தற்கு உதவியாக மட்டுமிருக்கின்றன. இத்தகைய முதன்மை யான அன்பை யடைந்துள்ளவர் பிறகு எப்பொழுதும், கடவுள் நினைப்பையன்றி மற்றொன்றையு (ங்கனவிலு)ங் கருதுவதில்லை; கடவுள் நினைவையன்றி மற்ற எண்ணங்கட்கு அவன் தனது உள்

---

* வேதத்திலுள்ள ஸ்வரவர்ணங்களை யளவுபடுத்திக் கூறும் நூல். † பயனடைவதற்காகப் பலவாருன உபாஸனை முறைகளை விளக்குகின்ற நூல். ‡ வேதத்திலுள்ள ரிக் பதங்களுடைய லக்ஷணத்தை விளக்கும் நூல். § வேதத்தில் வழங்கியுள்ள எல்லாச் சொற்களின் பொருளையும், பயனையும் நிச்சயப்படுத்திக் கூறும் நூல்.

ளத்தி விடங் கொடுப்பதில்லை; அதனால் அவன் மிகத் தூய உள்ளத்தனாய் விடுகின்றான். அதனாலேயே அவன் உள்ளத்தினாலும், மொழியினாலும், உடலினாலுமுள்ள எல்லாவிதப் பற்றுகளினின்றும் விடுபட்டு அழிவற்ற பேரின்ப மெய்யநுபவனாகின்றான். அப்படியுள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே கடவுளைத் தனது உள்ளத்திலேயே இருத்திப்போற்றி வழிபடவியலும்; அவனுக்கு, விக்ரஹங்களும், அடையாளங்(களும்; குறிகளும் சைகை) களும், நூல்களும், கொள்கைகளும், மற்றுமுள்ளவைகளெல்லாம் பயனற்றவைகளாய்த் தீர்ந்து விடுகின்றன. அவனுக்குக் கடவுளைப் போற்றவேண்டி அவைகள் உதவியாயிருப்பதில்லை. இவ்வாறு கடவுளைப் போற்றுவதென்பது அவ்வளவு எளிதல்ல; அன்பு திரும்பவுந் தனக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்தோடு கூடித் தான் மனிதர் ஸாதாரணமாய் ஒருவர்க் கொருவர் நேசிப்பது; நம்மால் நேசிக்கப்பட்டவர் நம்மை நேசிக்கவில்லையெனி[illegible] உடனே வெறுப்பானது இயல்பாகவே வந்து சேர் [illegible] ஆனால் சில விடங்களில் கைம்மாறு விரும்பாது நேசிப்பவரை மிக அரிதாய் நாமே காண்டிக்கின்றோம்; இந்த அன்பை 'விட்டிற் பூச்சி' முதலிய உயிர்கட்குத் தீயின் கொழுந்தி (ஜ்வாலையி) லுள்ள அன்போடு உவமிக்கலாம்; அந்தப்பூச்சி தீயை நேசிக்கின்றது; தீயில் விழுகின்றது; இறந்தும் போய் விடுகின்றது. உயிர்களது இத்தகைய நட்பு இயற்கையாயுள்ளதாகும். நேசித்தலென்பது நேசத்தினியல்பாகுமென்ற நிலையில் நேசித்தல் உலகத்தில் மிகவு முயர்ந்ததாயுந், தன்னல மற்றதாயும் உள்ள நேசமாகும். இத்தகைய நேசத்தைக் கடவுள் பொருட்டாகக் கைகொண்டால் நாம் கட்டாயம் பேரன்பை யடைந்து விடுவோம்.

16-வது நட்பாகின்ற முக்கோணம்.

உண்மையான நட்பை ஒரு முக்கோணமாகச் செய்துகொள்வோம். அதிலுள்ள ஒவ்வொரு முனையும், மற்ற இரண்டு முனைகளினின்றும் வேறுபடாதிருக்கின்றது. மூன்று முனைகளின்றி ஒரு முக்கோண மூண்டாக்க முடியாது; அதுபோலவே கீழ்க்காட்டியுள்ள லக்ஷணங்களின்றி நட்புண்டாவதில்லை. நட்பை விற்கவோ, (ஓர் அற்பப் பொருளைப்போல) விலைகொடுத்து வாங்கவோ முடியாதென்பதே-நட்பாகின்ற-முக்கோணத்தின் முதலா

வது முனை. ஏதாவது திரும்பவும் பெறவேண்டுமென்ற விருப்பம்
எங்குண்டோ அங்கு உண்மையான நட்பு உண்டாவதில்லை. அது
முற்றிலும் கடைத்தெருவில் பண்டமாற்றுச் செய்துவருவதைப்
போல மட்டுமேயாய்த் தீர்ந்து விடுகின்றது. கடவுளைப்போற்றி
வழிபடும்பொழுது நமக்கு இன்னின்னவை, கைகூடவேண்டு
மென்றும், பயனை யடையவேண்டுமென்றுமுள்ள கருத்து நம்மி
டம் எதுவரையில் இருக்கின்றதோ அதுவரையில் நட்பு உண்மை
யாக நம்மிடந் தோன்றுவதில்லை; ஏனெனில், பயனை விரும்பிக்
கடவுளைப் போற்றுபவர்க்குத் தாம் நினைத்த பயனை யடையா
விடில், பிறகு அவர்கள் கடவுளைப் போற்ற மாட்டார்(தூற்றுவார்)
கள் என்பதி லையமில்லை. கடவுள் அன்பு வடிவானவர் என்ற
கருத்தோடு மட்டுமே, தொண்டர் கடவுளைப் போற்றுகின்றனர்;
மெய்த்தொண்டரது உள்ளத்தில் மிக உயர்ந்ததான இந்த எண்
ணத்தைத் தூண்டுவதற்கு, வேறு யாதொரு கருத்து மில்லை.
இதற்கு உதாரணமாக ஒருகதை கூறுவோம்:— "ஓர் அ[illegible]சன்
காட்டிற் சென்றுகொண் டிருக்கும்பொழுது அங்கே ஒ[illegible]
யைக் கண்டான். அவரிடத்தில் அரசன் சிறிதுநேரம் பேசிக்
கொண்டிருந்ததில், அரசனுக்கு அப்பெரியாரது அறிவையும்,
யமையையும் நோக்கியதால் மிகுந்த மகிழ்ச்சி யுண்டாயிற்று.
அப்பொழுது அரசன் அந்த ரிஷிக்குத் தான் நன்கொடை யளிக்க
விரும்புவதாகவும், அதனை யவர் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்
றுந் தனது விருப்பத்தை யவரிடந் தெரிவித்தான். ஆனால் அந்த
விருப்பத்தை அப்பெரியார் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை; அவர் கூறிய
தாவது:—'ஓ அரசனே! இக்காட்டிலுள்ள பழங்களும், கிழங்
குகளுமே எனக்குப் போதிய உணவாகும்; மலைகளினின்று
வழிந்தோடிவருகின்ற அருவிகளிலும், ஆறுகளிலுமுள்ள தூய
தண்ணீரே யான் குடிக்கப் போதியதாயுள்ளது; உடுப்பதற்கு
வேண்டிய மரவுரி கிடைக்கின்றது; எனக்குப் போதிய உறை
விடம், மலைகளிலுள்ள குகைகளே. (இவ்வாறு யாதொரு
குறையுமற்ற எனக்கு) எதன்பொருட்டு யான் உன்னிடத்திலின்
றோ, அல்லது வேறொருவரிடத்தி லிருந்தோ நன்கொடையை
ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்?" என்று கூறியதும், அரசன்
"ஓ அறிஞரே! எனக்கருள் பொழியவேண்டியேனுந் தாங்கள்
யானளிப்பதை ஏற்றுக்கொள்ளமாறு வேண்டுகின்றேன். ஆத
லால், எனது நாட்டில் யானிருக்கும் ஊருக்குத் தாங்கள் என்னு

டன்கூட எழுந்தருளும்படியாயும் வேண்டுகின்றேன்" என்று மறுபடியும் பன்முறை அரசன் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொண்டதன் பேரில் அப்பெரியோர் அரசனது விருப்பப்படி [illegible] ஒப்புக்கொண்டு அரசனுடன் அரண்மனை போய்ச் சேர்ந்தனர். அப்பெரியோருக்குத் தான் குறித்துள்ள கொடையையளிப்பதற்கு முன்னர் அரசன்:—"ஓ கடவுளே! எனக்கு (இன்னும்) மக்கட்பேறு உண்டாதல் வேண்டும்; செல்வம் மிகுதியும் வளரவேண்டும்; இன்னும் பல [illegible]க்குச் சேரவேண்டும்; எனது உடலில் எவ்வித நோயு[illegible]ளுமணுகா திருத்தல் வேண்டும்" என்றும், மற்றும் பலவாறாக வேண்டத் தொடங்கினன். அரசனது வேண்டுகோள் முடிவு பெறுவதற்கு முன்னரே, அந் நல்லோர் திடீரென எழுந்து (மறைந்து) போய் விட்டார். அது கண்ட அரசன் மனங்கலங்கி அவரைத்தேடிப் பின்தொடர்ந்து சென்று "ஓ பெரியவரே! யானளிக்க விருந்த கொடையை ஏற்றுக்கொள்ளாது ஏன் திரும்பிப் போகிறீர்கள்"? என்று கேட்டான். அப்பொழுது அந்த ரிஷி திரும்பி நின்று அரசனை பார்த்து "அடே, பிச்சைக்கார! யான் பிச்சைக்காரனிடத்[illegible] ஒன்றையும் ஏற்பதில்லை. நீயே ஒரு (பெரிய யாசகன்; அ[illegible] யிருக்க, நீ எனக்கென்ன கொடுக்க முடியும்? உன்னைப்போ[illegible] பிச்சைக்காரனிடத்துத் தானம் வாங்கும் வண்ணம் (ஒரு) குறை முடையவனல்ல யான்! விலகிப்போ! என்னைப் பின்தொடர்ந்து வராதே" என்று கூறிச் சென்று விட்டார். உண்மை யன்பர்கட்கும், கேவலம் யாசகர்கட்குமுள்ள வேற்றுமை இந்தக்கதையினால் நன்கு விளங்கும். ஏதாவது ஒருபயனை வேண்டி—பேரின்ப வீடென்னும் மோக்ஷத்தைக் கருதிக் கூடக் கடவுளை வழிபடுவதும், இழிவான செய்கையாகும். நட்பிற்குக் கைம்மாறுவேண்டியதில்லை. நட்பு எப்பொழுதும் நட்பின் பொருட்டே யாகும். பக்தன் நேசிக்கின்றான்; ஏனெனில் பக்தனுக்கு நேசிக்காதிருக்க முடியாது. நீங்கள் சிலபொழுது மிக இனிமையான ஒவ்வோரிடங்களைக் காண்கின்றீர்கள்; அதனை நீங்கள் மிகவும் நேசிக்கின்றீர்கள். அதனிடத்து நீங்கள் யாதொரு கைம்மாறும் விரும்பவில்லை; அந்த அழகிய இடங்களும் உங்களிடமிருந்து யாதொன்றையும் வேண்டவில்லை; எனினும் அந்தக் [illegible]ங்களது உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியை யுண்டாக்குகின்றது. [illegible] மனத்துன்பங்களெல்லாம், பிறகு

000 09

அற்றுப்போய் விடுகின்றன; உங்களை யமைதியாயுள்ளவர்களாக்கித் தீர்த்துவிடுகின்றது; அப்பொழுது லௌகிகமாயிருக்கின்ற இன்பங்களை வியக்கத்தக்கதான பேரின்பத்தை நீங்கள் அடைந்தும் விடுகின்றீர்கள். பேரன்பினுடைய இத்தகைய இயல்புதான் முன்னர்க் கூறிய நமது நட்பாகின்ற முக்கோணத்தின் முதலாவது முனை. உங்களது அன்பிற்குக் கைம்மாறாக யாதொன்றையும் வேண்டாதீர்கள். நீங்கள் எப்[illegible]தும், ஈ (கொடுப்) பவனது நிலைமையிலிருங்கள்; நீங்கள் கட[illegible]த்து அன்பு மிகுந்த மனத்தராயிருத்தல் வேண்டும்; [illegible]னைத்தையு மவரிடத்து ஒப்புவித்தல் வேண்டும்; என்றாலும், அவரிடத்தி னின்றுக் கூடயாதொரு கைம்மாறும் விரும்பாதீர்கள்.

அன்பிற்கு அச்சமில்லை; இதுதான் நட்பாகின்ற முக்கோ[illegible]த்தி னிரண்டாவது முனை. அச்சத்தினாற் கடவுளைப் போற்று[illegible]ாழ்ந்த நிலையிலுள்ள மனிதராவர்; அவர் மிகவுஞ் சீர்[illegible]ருமாகும். அடிக்கு அஞ்சி அவர்கள் கடவுளைப் போற்[illegible]ர். எப்பொழுதும் இருப்புலக்கையும், சாட்டையும் [illegible] நீண்ட பாசக்கயிறு) கையிற் கொண்டுள்ள ஒரு வடி[illegible] அவரது நினைப்பின்படியுள்ள கடவுள்; அக்கடவுளை வண[illegible]விட்டால், தங்களுக்கு நல்ல உதையும், அடியும் விழுமென்று அவர்கள் கருதுகின்றனர். அடிக்கு அஞ்சிச் செய்யும் கடவுள் வழிபாடு மிகத் தாழ்ந்ததாகும்; அத்தகைய கடவுள் வணக்கம் நட்பின் சீர்திருத்தமற்ற நிலைமையாகும். அச்சமுள்ளவரையில் அன்பு தோன்றுவதில்லை. அன்பானது இயற்கையாகவே, எத்தகைய அச்சத்தையும் வென்று விடுகின்றது. இதற்கோ ருதாரணம் கூறுவோம். "பிள்ளையுண்டாய் (கர்ப்பமாய்) இருக்கின்ற ஒரு பெண்பால் தெருவோடு போய்க்கொண் டிருக்கும்பொழுது நடுவழியிலிருந்து ஒரு நாய் குரைத்ததானால் அதே கொடியில் அவள் அச்சத்துடன் அங்குள்ள ஒரு வீட்டிற்குள் ஓடிப்போகின்றாள். அதே பெண்பால் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்துத் தன் குழந்தையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தெருவில் போகும்பொழுது ஒரு சிங்கம் அக்குழந்தையை நோக்கி (அதற்கு கோரகப்) பாய்கிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம். இப்பொழுது (இவ்விடத்தில்) அந்த அன்னையினது நிலைமை என்னவா யிருக்[illegible] அவளுடைய நடையானது ஐயமின்றி [illegible]

நோக்கியதாய்த்தா னிருக்கும். இங்கு அன்பானது எல்லா அச்
சத்தையும் வென்று விடுகிறது. மிகுதியான தன்னயக் கருத்தி
னால்தான் அச்சமுண்டாகின்றது. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தன்ன
லங் கருதுகின்றோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அச்சம் வளர்ந்
தோங்கி விடுகின்றது. தான் யாதொரு பய[illegible]னென் றொரு
வன் நினைக்கின்றானெனில் அவனுக்கு பயமின்றி அச்சமுண்டா
கும்; ஒரு சிறிதேனும் அச்சமுள்ள இடத்தில் கொஞ்சங்கூட
அ[illegible] உண்டாவதில்லை; [illegible], அன்புஞ்சேர்ந்திருப்பதில்லை;
கடவுளை நேசி[illegible] அஞ்சமாட்டார்கள். "கடவுள்
பெயரை வீணிற் கூறாதே" என்ற முறையை * உண்மையான
பக்தன் கேட்டதும் நகைக்கின்றான். ஏனெனில் பக்தியோகத்
தில் கடவுளிகழ்ச்சி யென்பது எப்படி உண்டாகும்? நீங்கள் எவ்
வளவுக்கெவ்வளவு கடவுளது திருப்பெயர்களைக் கூறுகின்றீர்க
ளோ, அத்தனைக் கத்தனை உங்களுக்கு நல்லதுதான். நீங்கள் கட
வுளை உண்மையான அன்புடன் நேசிக்கின்றீர்கள். அதனாற்றான்
நீங்கள் அவரது திருப்பெயரைக் கூறிப் புகழ்கின்றீர்கள்.

அன்பிற்குப் பொறாமையில்லை. என்பதுதான் நட்பென்னும்
முக்கோணத்தின் மூன்றாவது மூலை. அஃதென்னவெனில், [illegible]
னது மிக உயர்ந்ததான எண்ணமும், நமது நட்பானது (நாம்
யாதொன்றை நேசிக்கின்றோமோ அந்தப் பொருள்) நமது பிற
விப்பயனைப் முடிகின்றவரையில், மேலான அன்பு ஒருபொழுது
முண்டாவதில்லை. மனிதர்கள், நட்பைப் பலவிடங்களிலும் (பல
பொழுதும்) தவறான வழியில் உபயோகிக்கிறார்கள்; எனினும்,
நேசிக்கும் மனிதரிடத்து அவர் நேசிக்கும் பொருள் மிகவு முய
ர்ந்ததான எண்ணமாயிருக்கும். ஒருவன் தனது விருப்பத்தை
மிக இழிந்த பொருள்களிடத்தில் வைக்கின்றான். மற்றவனுடை
யதோ மிக வுயர்ந்த வாழ்க்கையா யிருக்கும்; எப்படியாயினும்,
அவர்கட்கு முதன்மையா யுள்ளவற்றை நோக்கி மட்டுமே உள்
ளன்புடன் நேசிக்கவியலும். எல்லா மனிதருடையவும் மேலான
விருப்பம் (மேலான பிறவிப்பயன்) கடவுளை யடையவேண்டுமென்
பதே. அறிஞர் அறிவிலி நல்லவர் தீயவர், ஆண் பெண், கற்ற
வர் கல்லாதவர், சீர்திருந்தியவர் திருந்தாதவர், அனைவர்க்கும்

* "நீ உனது கடவுளான யேஹோவா"வுடைய பெயரை வீணில் எடுக்காம லிருப்பாயாக. (மோசேயுடைய 2-ம் புஸ்தகம் புறப்பாடு 20-27.)

மேலான பிறவிப்பயனாகவுள்ளது கடவுள் காட்சியே. மேலான அழகு, மிகுந்த உயர்வு, அளவற்ற பெருமை இவை மூன்றுங் கூடி ஒன்று சேர்ந்துள்ளவரே கடவுள்; எப்படியெனில், இவ்வ மூன்றையு மறிவதனால் நமக்கு அன்பு வடிவானவரும், நேசிப்ப தற்குத் தகுதியான வருமா யிருக்கின்ற கடவுளது முழு இயல் பையுமறிய முடிகின்றது. ஆனால் இம்மாதிரியான எண்ணங்கள் ஒருவிதமில்லாவிடில் மற்றொருவகையில் இயற்கையாகவே எல்லா உள்ளத்திலு முண்டாகின்றன. [illegible] து எல்லா முயற்சிக [illegible]ளும் அத்தகைய விரு[illegible]ங்களை நிறை[illegible] [illegible]வ[illegible]றகாகத்தான் வருந்தி முயல்வதுதான் மனிதரிடத்[illegible] [illegible]துவாக நாம் காண் கின்ற பலவாறான பெருமுயற்சிகளும், ஒவ்வொருவரது உள்ளத்தி லடங்கிக் கிடக்கின்ற ஒவ்வொரு பிறவிப்பயன்களை முடிவுபெறச் செய்வதற்கான முயற்சிகளே யாகும். உள்ளே யிருக்கின்ற எண் ணங்கள் வெளிப்படவேண்டி முயல்கின்றன. அந்தந்த உள்ளக் கருத்துகட்கு மாறாகப் பலவாயிருக்கின்ற "விருப்பங்கள்" என்ற தூண்டும் வல்லமை பொதுவில் எல்லா மனிதரிடத்தும் பரவியிருப் பதாய் நாம் காண்கின்றோம். அளவற்ற பிறவிகள் கழிந்த பிற் பாடு பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் மிகவருந்தி முயன்றதின் பிறகு தான் மனிதன் தனது உள்ளத்தில் மிக ஆழ்ந்துகிடக்கின்ற (ஆந்தர மான) எண்ணங்களை வெளிப்படையாயுள்ள நிலைமைகளுடன் பொருத்த முயல்வது வீணான செய்கையென்று அறிவது. இந்த அறிவு உண்டாகும்போது பிறகு அவன் தனது (ஸ்வந்த-சொந்த) எண்ணங்களை வெளிப்டையாய் விளங்கச்செய்ய முயல்வதில்லை. அதனை அவன் தனது உயர்ந்த விருப்பமென்றுள்ள எண்ணத் தோடுகூட ஆந்தரமாய்ப் போற்றுகின்றான். இதுதான் நட்பின் முதன்மையான பற்றுக்கோல். இந்த உயர்ந்த எண்ணத்தில் பிற தாழ்ந்த விருப்பங்கள் முழுவது முள்ளடங்குகின்றன. ஒரு 'காப் பிரி'ப் பெண்ணிடத்துக் காதலுள்ள ஒருவன், அவளை "ஊர்வ சி"யைப்போன்ற அழகுள்ளவளாக மதிக்கின்றான். என்ற செய்தி யனைவர்க்குந் தெரிந்ததுதானே. அவளது காதலை யவன்பிழை யாய்ச் செலுத்துகின்றானென்று அமைதியாயுள்ள ஒருவர்க்குத் தோன்றுமெனினும், காதலன் கண்ணுக்குக் காதலி ஊர்வசிதான். ஊர்வசியாகட்டும், சூர்ப்பனகை யாகட்டும் நமது விருப்பத்திற்கு எதிர்ப்பட்டதெதுவோ அதுவேதான் நமது மேலான விருப்ப மாய் விடுகின்றது. பொதுவாக (ஸாதாரணமாக) மனிதர் போற்

றும் பொருள் யாது? பேரன்புடையவனது அன்பின் நோக்கமா யிருக்கின்ற அனைத்து மடங்கி யிருக்கின்ற மேலான விருப்பமல்ல வென்பதி லையமின்று. அவரவர்க்கு முதன்மையாகத் தோன் றும் விருப்பங்களைத்தாம் மனிதர் பொதுவாகப் போற்றுவது; அனைவருந் தத்தம் விருப்பத்தை உள்ளத்தினின்றும் வெளியே நிறுத்தி அதனை திரில்தான் பணிகின்றார்கள். அதனால்தான் "அசுரத்" தன்மையான எண்ணம் ... ந்தவர் அஞ்சும்படியான தேவதையைப் போற்றி வழிபடுவதாய் நாம் காண்கின்றோம்; ஏனென்... அது த... அவரது மேலான விருப்பம்; அதனைமட் டுமே யவாகளால் நேசிக்க இயலும். நல்லோர் வழிபடுங் கடவு ளைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியும், அவரது விருப்பங்களும் மிக முதன் மையானதா யிருக்கின்றதிலுள்ள காரணமு மதுவேயாகும்; அவ ருடைய விருப்பங்கள் பிறருடைய வற்றினின்றும் வேற்றுமை யுடையனவாகவே யிருக்குமென்பதி லையமில்லை.

விண்ணுற்று முடிச்செல்வனூர்.

ஏஸோப்.

இவர் "ப்ரீழி" தேசத்துக் கதை யாசிரியர்; கி-மு 552-ல் அதாவது சற்றேறக்குறைய 2500 வருஷங்களுக்கு முன் 'அமோ ரியோம்' கிராமத்தில் ஜனித்தார். மிகவும் அவலக்ஷணமான முகத்தோடு, அந்தமில்லாத சரீரம். மனித உருவோவெனச் சந் தேகிக்கும்படியான வடிவம், இவ்வளவோடு வாக்கும் பழுது. திக்குவாயன். இத்தனைப் பழுதுடைய சிறுவனைப் பார்க்கிற எவ னும் அவனை ஒரு மனித ஜந்துவென நினைக்கிறதேயில்லை. மேலும் தொழிலோ அடிமைத் தொழில். ஆனால் சுகதுக்கங்களால் சலிக் காத தீர மனதுடையவன்.

அவனுடைய முதல் எஜமான் அவனை நிலங்கள் உழுகிற தற்கு வைத்துக்கொண்டான். பையன் வேறெந்த வேலைக்கும் தகுதியற்றவனென்பது எஜமானுடைய அபிப்பிராயம். மேலும் இவ்வளவு கோரமான ரூபம் தன் கண்ணில் அடிக்கடி படாம லிருக்குமென்று, அவனைச் சதா வயல்களில் உழைக்கச் செய் தான்.

அந்த எஜமான் ஒரு சமயம் வயல்களைப் பார்வையிட தனது கிராமத்துக்குச் சென்றான். அங்கே ஒரு குடியானவன் அவனுக்குச் சில அத்திப்பழங்கள் கொடுத்தான். அவன் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு, அவை மிகவும் நன்றாக இருந்தபடியால், அவற்றை "அகத்தோபுய்ஸ்" என்ற தனது மேட்டியிடத்தில் கொடுத்து, தான் ஸ்நானம் செய்துவந்த உடனே, அவற்றைத் தன்னிடத்தில் ஒப்புவிக்கும்படி திட்டம்பண்ணினான். மேட்டியும் அவனது முக்கியத் தோழர்களும் சேர்ந்து அப்பழங்களைத் தின்றுவிட்டு "எசோப்"பின் பேரில் பழி போட்டார்கள்; அவனோ திக்குவாயன். மேலும் மூடன். தானன்று என எங்ஙனம் மெய்ப்பிக்கப் போகிறான் என்பது அவர்கள் கருத்து. அந்தக் காலத்தில், எஜமான்கள் தம் அடிமைகளுக்கு மிகக் கொடுமையான தண்டனைகளை விதிக்கிறது வழக்கமாக இருந்தது. எஜமான் சாப்பிட வேண்டிய பழங்களை, அடிமை சாப்பிடுதல் மகா பாதகம் அதனால் எசோப் தன் எஜமான் காலில் விழுந்தான்; தெற்றி, குளறி, அழுது, சாடைகளாலே சில நிமிஷங்கள் கெடு கேட்டான்- அவனிஷ்டப்படி கெடு கொடுக்கப்பட்டது. உடனே உள்ளே சென்று, கொஞ்சம் வெந்நீர் எடுத்துவந்து, தன் எஜமான் எதிரில் குடித்தான். பிறகு தொண்டைக்குள் ஒரு விரலைச் செலுத்தி வாந்தி எடுத்தான். ஜலத்தைத் தவிர வேறொன்றும் வெளிவரவில்லை. மற்ற வேலைக்காரர்களையும் தான் செய்த வண்ணம் செய்யும்படி சைகைகளால் தெரிவித்தான். எல்லாரும் வெட்கிப் போனார்கள். இந்த மாதிரியான யோசனை ஒரு மூடனாகிற எசொப்பினிடமிருந்து வந்தது மிக்க ஆச்சரியமாயிற்று. மேட்டியும், அவன் தோழர்களும் மாத்திரம் தாம் ஆச்சரியப்படாதது போல நடித்தார்கள். ப்ரீக்ஷிகாரன் சொன்னபடி வெந்நீர்குடித்து, விரலை வாய்க்குள்விட்டு, தொண்டையில் செலுத்துவதாகப் பாவனைச் செய்தார்கள். வெந்நீரோ தன் வேலையைச் சரியாகச் செய்தது; சிறிது நேரத்திற்குள் அவர்களுடைய வயிற்றிலிருந்த அத்திப் பழங்களை வெளிப்படுத்தியது. எசோப் இங்ஙனம் தன்னைத் தப்பித்துக்கொண்டான். மற்ற வேலைக்காரர்களுக்கு, பழத்தைச் சாப்பிட்ட குற்றத்திற்காகவும், அந்தப் பழியைக் கெட்ட எண்ணத்தோடு வேறொருவன்மீது சாற்றின குற்றத்திற்காகவும், இரட்டைத் தண்டனைக் கிடைத்தது.

மறுநாள் எஜமான் கிராமத்தைவிட்டுப் போய்விட்டான். எஜோப் தனது வேலைகளைச் செய்துகொண் டிருக்கும்போது, சில யாத்திரை வாசிகள் வழிதவறி, அவனிடத்திற்போய், பட்டணத்திற்குச் செல்லும் மார்க்கத்தைத் தமக்குக் காண்பிக்கும்படி கேட்டார்கள். அவன் அவர்களை முதல், முதல் நிழலில் இளைப்பாறச்செய்து, சிற்றுண்டிகொடுத்து, பிறகு அவர்களை அழைத்துக்கொண்டுபோய் நேரான பாதையில் விட்டுத் திரும்பினான். [illegible]ப்போது அவர்கள் கைகளை உயர்த்[illegible]க்கி இவ்வளவு அன்போடு [illegible]பசரித்தவனுக்கு [illegible]ம் உண்டாகும்படி தெய்வத்தைப் பிரா[illegible]ர்கள்.

உஷ்ணத்தினாலும், களைப்பினாலும் ஏசோப்புக்குத் தூக்கம் வந்தது. அவன் தூங்கிவிட்டான். நித்திரையில் ஸரஸ்வதியானவள் தன்னெதிரே வந்து தனக்கு வாக்கைக் கொடுத்ததாகக் கனவு கண்டான். சந்தோஷத்தினால் உடனே விழித்துக்கொண்டு பின்வருமாறு பேசலுற்றான். "என்ன அற்புதம், எனக்குத் தடங்கலில்லாமல் பேச்சுவருகிறது; எந்த வார்த்தையும் என்னிஷ்டம்போலத் தெளிவாக உச்சரிக்கிறேன்." இந்தப் புதுமையினால் அவன் தன் எஜமானனைவிட்டு, வேறொருவனிடம்போய் உழைக்கும்படி நேரிட்டது. காரணம் இதுவாகும்.

அங்கே "ஜெனாஸ்" என்ற ஒரு கஜானாகாரன் இருந்தான். அவன் அடிமைகளுக்கு மேஸ்திரியாகவும் இருந்தான்; ஒருநாள் அடிமைகளில் ஒருவனை, அவன் செய்யாத குற்றத்தை அவன் மீது சுமத்தி, நையப் புடைத்துவிட்டான்; இதைப் பார்த்திருந்த ஏசோப்பின் மனம் கொதித்தது; இந்த அக்கிரமத்தை அவனால் சகிக்கமுடியவில்லை. அதனால் அவன் ஜெனாஸைப் பார்த்து, "இந்த அநியாயம் எங்ஙனமாயினும் வெளியாகும் அப்போது நீ கஷ்டப்படுவாய்" என்று சொன்னான்; ஜெனாஸ் தன்னைத் தப்பித்துக் கொள்ளுகிறதற்கும், எஜோப்பைப் பழிவாங்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடும், எஜமானிடம் போய் "நமது வீட்டில் ஒரு அற்புதம் நிகழ்ந்திருக்கிறது; அதாவது உளறுவாயனாகிய எஜோப் நன்றாகப் பேசுகிறான்; அதனால் அவன் சதா தன் எஜமானனைத் திட்டுகிறதும், நிந்திக்கிறதுமாகக் காலங்கழிக்கிறான்" என்றான். எஜமான் இந்த அபாண்டமான பொய்யை நம்பி, 'அவனை உன் இஷ்டப்படிச் செய்" என்று

ஜெனுஸுக்கு உத்தரவளித்தான். அன்று ஜெனுஸ் வயலிலிருந்து திரும்பி வருகையில், ஒரு வியாபாரி அவனைக் கண்டு "வாடகைக்குப் பொதிமாடு கிடைக்குமா" என்று கேட்டான். ஜெனுஸ் 'என்னிடம் பொதிமாடுகளில்லை; அடிமைகள் இருக்கிறார்கள்; தேவையானால் ஒருவனை உனக்கு விற்கிறேன்" என்று சொல்லி எசோப்பை வரவழைத்தான். வியாபாரி பார்த்து "என்ன ஐயா, பரிகாசம் செய்கிறீர்; இவன் ஒரு அருக்தியைப்போலக் காணப்படுகிறானே," என்று சொல்லித் தனக்குள் பாதி முணுமுணுத்துக் கொண்டும், பாதி [illegible]க்கொண்டும் [illegible]விட்டான். எசோப் அவனைக் கூப்பிட்டு அவனுடன் சொன்னதாவது:—'என்னைத் தைரியமாக வாங்கும் ஐயா; நான் உமக்கு எங்ஙனமாயினும் உபயோகப்படுவேன். உமக்குக் குழந்தைகளிருந்தால், அவர்கள் அழும்போது, என்னை அவர்களுக்குக் காண்பியும்; அவர்கள் என்னைப்பார்த்துப் பயந்து, அழுகையை நிறுத்தி விடுவார்கள்.' வியாபாரிக்கு இந்த வார்த்தைகள் நியாயமெனத் தோற்றின. அவன் எஜோப்பை 3 துட்டுக்கு வாங்கி சிறித்துக்கொண்டே தனக்குள் சொன்னதாவது:—உண்மையில் இஃதோர் நல்ல ஆதாய மன்று; ஆயினும் என்ன செலவாயிற்று; 3 துட்டுதானே பரவாயில்லை.

அந்த வியாபாரி பலவிதமான சரக்குகள் பேரம் பண்ணி ஜீவித்து வருகிறவன். அவன் அடிமைகளாகிய சரக்குகளையும் வாங்கி விற்பதுண்டு. தன்னிடமிருந்த அடிமைகளை விற்கும்பொருட்டு, 'எபேஜ்' என்ற ஊருக்குப் பிரயாணப்பட்டான். யாத்திரைச சாமான்களை அவனவன் அந்தஸ்துக்கும், பலத்துக்கும் தகுந்த விதமாகத் தூக்கிக்கொண்டு போக உத்தரவாயிற்று. அப்போது எஜோப் தன் சரீரத்தின் பிரமாணத்தை உத்தேசித்தும், தான் ஒரு புதிய அடிமை யானதாலும், தன் விஷயத்தில் சிறிது தயவு பாராட்டும்படி வேண்டிக்கொண்டான். அதற்கு மற்றவர்கள், "சரி, நீ ஒரு மூட்டையும் எடுக்கவேண்டாம்" என்றார்கள். எஜோப்புக்கு அது சம்மதமில்லை. "நானும் ஏதாவது தூக்கிக்கொண்டுதான் வருவேன்" என்றான். 'உன் இஷ்டப்படி எந்த மூட்டையாகிலும் எடுத்துக்கொள்' என்று மற்றவர்கள் சொன்னார்கள். அவன் ரொட்டிக் கூடையை எடுத்தான். அதுதான் பளுவுள்ள மூட்டை. அதனால் எல்லாரும் அவனை மடையனென

மதித்து, தமக்குள்ளே சிரிக்கலானார்கள். ஆனால் மத்தியானம் ஸகலரும் சாப்பிட்டான பிறகு ரொட்டிக் கூடையின் பளுவு கொஞ்சம் குறைந்திருந்தது; இரவில் கொஞ்சம் குறைந்தது. மறுதினம் கொஞ்சம் குறைந்தது. இங்ஙனம் இரண்டு நாட்களில், எஜோப்பின் சுமை வெறுங்கூடை. எல்லாரும் அவனுடைய புத்தியை மெச்சி வியப்புற்றார்கள்.

பிறகு, வியாபாரி சந்தையில் அடிமைகள் எல்லாரையும் விற்றுவிட்டான். ஒரு இலக்கண வித்வானும், ஒரு பாடகனும், நமது எஜோப்புந்தான் மிஞ்சினார்கள். அவர்களை விற்கிறதற்கு, வியாபாரி "[illegible]" நகர் சென்றான். அங்கே இரண்டு வித்வான்களையும் நன்றாக உடுத்தி கடைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனான். விற்கவேண்டிய சாமான்களைப் பகட்டாகக் காண்பித்தல் வியாபாரிக்கு ஸஹஜமல்லவா? எஜோப்புக்கு நல்ல உடை கொடுக்காமல், ஒரு அவலக்ஷணமான சாக்கை அவனுக்கு உடுத்தி, வித்வான்களை நல்ல விலைக்கு விற்பதாக, அவனை அவர்கள் மத்தியில் நிறுத்திக் காண்பித்தான்.

சில வியாபாரிகள் வந்தார்கள். அவர்களில் "ஸாந்துய்ஸ்" என்ற ஒரு ஞானி யிருந்தார். அவர் அவ்விரண்டு வித்வான்களையும் பார்த்து "உங்களுக்கு என்ன தெரியுமென்று" கேட்டார். "ஸகலமும் தெரியும்" என்றார்கள். எஜோப் கலீரென நகைத்தான். அப்போது அவன் முகத்தைப் பார்த்த வியாபாரிகள் பயந்துபோனார்கள்; அவ்வளவு கோரமாக இருந்தது. "இலக்கண வித்வான் விலை 1000 துட்டு. பாடகன் கிரயம் 3000 துட்டு. இவர்களில் ஒருவனை வாங்குகிறவர்களுக்கு 'எஜேப்பை இனாமாகக் கொடுப்பேன்" என்று வியாபாரி விலைகூறினான்.

ஸாந்துய்ஸ் ஞானிக்கு வித்வான்களின் கிரயம் கிராக்கியாகப்பட்டது; கடைக்குவந்து வெறுங்கையாகத் திரும்புதல் கூடாது; ஆகையால் இவ்வளவு கோரமாகச் சிரித்த இந்தச் சருக்கமான மனிதனை வாங்கிக்கொண்டுபோதல் நன்றென்று அவருடைய சிஷ்யர்கள் சொன்னார்கள். ஞானிக்கும் சம்மதமாயிற்று; அதனால் எஜோப்பை 80 துட்டுக்கு விலைபேசி "உனக்கு என்ன தெரியும்" என்று அடிமையைக் கேட்டார். அதற்கு அவன் "ஒன்றுந் தெரியாது; இவ்விரண்டு பேருந்தான் ஸகலத்தையும் எடுத்துக்கொண்டார்களே, மிச்சம் என்ன இருக்கிறது?" என்

மறுமொழி சொன்னான். பணத்தைக்கொடுத்து எஜோப்பை வாங்கிக்கொண்டு ஞானி தம் வீட்டிற்குச் சென்றார்.

அந்த ஞானிக்கு ஒரு பத்தினி உண்டு. அவள் ஒரு மாதிரியான குணமுடையவள். அவளுக்குச் சுபாவத்தில் ஒருவனும் பிடிக்காது; இந்த அடிமையைக் கண்டால் சிறித் தன்னைப் பரிசுசிப்பாள் என்பது நமது ஞானிக்குத் தெரியும். அதற்காகத் தாமாகவே வேடிக்கை செய்வதுபோல, அவளிடம் சென்று, "மிகவும் சுந்தரமான ஓர் அடிமை வாங்கிவந்திருக்கிறேன்" என்றார். இதைக் கேட்ட அந்தப்புர வேலைக்காரிகள் அனை[illegible] 'நான் [illegible] முதலில் பார்ப்பேன்" என்று ஒவ்வொருவரும் சொல்லி, சண்டை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இதற்குள் எஜோப் வந்தான். எல்லாரும் வெட்கமடைந்தார்கள். ஒருத்தி தன் கண்ணைக் கையால் மூடிக்கொண்டாள்; மற்றொருத்தி ஓடிப்போனாள்; வேறொருத்தி கூக்குரலிட்டாள். எஜமானி, தன்னை வீட்டை விட்டுத் துறத்துவதற்காகச் செய்யப்பட்ட ஸூழ்ச்சி இது என்றாள்; புருஷனுக்குத் தான் பிடிக்காததால், இந்த உபாயம் செய்யப்பட்டது என்று கணவனை நிந்தித்தாள். வார்த்தைகள் தடித்து, முற்றிப்போயின. கடைசியாக ஞானி தனது பொறுமையினாலும், எஜோப் தனது புத்தியினாலும் அவளை ஒருவாறு சமாதானம் செய்தார்கள். எஜமானி அடங்கினாள்; பிறகு பழக்கத்தினால் புதிய அடிமையும் அவ்வளவு அவலக்ஷணமாகத் தோன்றவில்லை.

(வரும்).

என் சுப்பிரமணிய ஐயர்.

தனபதி.

எண்பார் மதுரை வணிகன் புதல்வரில் லாமையினா
னண்பா மருகை மகவாக்கிச் சென்றபின் ஞாதியர்கள் [டிப்
கண்காணி கைக்கொள்ள மாமனைப் போல்வழக் காடச்செட்
பண்பாக வந்தசொக் கேசா தேசி பயங்கரனே.

1. மதுரை.

செந்தமிழ் நாடு என்று சிறப்புற்று ஓங்குவது பாண்டி நாடாகும். இதற்குத் தலைநகர் மதுராபுரி. இங்கேதான் பழைய காலத்தில் பாண்டிய அரசர்கள் ஆண்டது. முதல் முதலில், பாண்டியர்கள் மதுரைக்குக் கிழக்கே மணலூர் என்னும் நகரில் அரசாண்டு வந்தார்கள். அப்போது, இந்தக் காலத்தில் மதுரையெனும் பெயர் பெறும் நகரம், கடம்பமரங்கள் அடர்ந்த வனமாக இருந்தது. இந்த வனத்தில், இந்திரன் முதலியோர் பூசித்த சிவலிங்கம் ஒன்றுண்டு. அதுவே இப்போது, மதுரையிலிருக்கும் சொக்கலிங்கம். இலிங்க உருவாக இருந்த சிவபெருமான், அடுத்த காலத்தில் மதுரையை யாண்ட, குலசேகர பாண்டியனுடைய கனவில் ஓர் நாள் தோன்றினர். தோன்றி, ‘அரசனே! நாம் மணலூர்க்கு மேற்கிலுள்ள கடம்பவனத்துள்ள சிவம். நீ அக்காட்டைத் திருத்தி அங்கு உன் தலைநகரை ஏற்படுத்து. ஏற்படுத்துவதோடு நமக்குக் கோயிலையும் கட்டு’ எனக்கூறி மறைந்தார். அவர் கூறியபடியே குலசேகர பாண்டியன் முடித்தான். அப்போது சிவபெருமான் தமது முடியிலுள்ள கங்கை நீரையும் சந்திரனில் உள்ள அமிர்தத்தையும் தெளித்தார். அப்போது இந்தியன மதுரமாய் இருந்தன. அதனால், அந்நகரம் மதுரையெனப் பெயர் பெற்றது.

பிறகு சிவபெருமான் குலசேரபாண்டியன் பிள்ளையாகிய மலையத்துவச பாண்டியனது மகளை மணஞ் செய்துகொண்டார். இத்தகைய பரம்பரையில் சுந்தரேச பாதசேகர பாண்டியன் என்பவன் ஒருவன் சிம்மாசனம் ஏறினான். அவன் தன் முன்னோர்களைப்போல, நீதிதவறாது அரசாண்டு வந்தான். மதுரையில் முன் காலத்தில் ஒன்றன்பின்னொன்றாக மூன்று தமிழ்ச்சங்கங்களிருந்தன. அவை தலை, இடை, கடைச்சங்கங்கள். இவைகளில் பல புலவர்களொன்றுகூடிப் பல நூல்களைப்படித்து வெளியிடுவது வழக்கம். இச்சங்கங்களைப் பாண்டிய அரசரே ஆதரித்து வந்தனர். அதுபோல், சுந்தரேச பாதசேகர பாண்டியன் என்பவனும் ஆதரித்து வந்தான்.

அவன் அரசாண்ட காலத்தில் மதுரையில் மாதம் மும்மாரி பொழிந்தது. கருப்பு என்னும் பதமே அகராதியில் கிடையாது. யார் வந்தாலும் இல்லை என்னாது அவ்வூரார்கள் கொடுப்பார்கள்.

அவர்கள் திருடர் பயமில்லாததால் இரவிலுங்கூட கதவைச் சார்த்தார்கள். அவ்வூரார் எல்லாரும் சிவபக்தர்கள். அவ்வூரெங்கும் சைவபுராண காலக்ஷேபங்களே நடைபெற்றன.

இவ்வூரில் பிராமணர்கள் வேதமோதியும், தங்கள் சிஷ்யர்களுக்கு அதனைச் சொல்லிக்கொடுத்தும், யாகங்கள் பல செய்தும், கீழ்ச்சாதியார்களை யாகங்களைச் செய்யச் செய்தும், தானஞ்செய்தும், தானமேற்றும் வந்தார்கள். க்ஷத்திரியராகிய அரசர்கள் வேதமோதியும், நீதிநெறி தவறாது மன்னரோடு சண்டைசெய்தும், தம் நாட்டுக்குடிகளைக் காப்பாற்றியும் பல யாகங்கள் செய்தும், பற்பல தானங்களைச் செய்தும், சண்டைசெய்யக் கற்றுக்கொண்டும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். வைசியராகிய செட்டிமார்கள் பலப் பசுக்களைக் காப்பாற்றியும், உழுதும், வர்த்தகஞ்செய்தும், ஜீவித்து வந்தார்கள். வேளாளர்கள் எல்லோரும் அரசனுக்கும் கடவுளுக்கும் அஞ்சிச் சிறந்த காரியங்களைச் செய்தார்கள். அன்றியும், அவர்கள் கபடில்லாத மனத்தோடு தம்து சுற்றத்தாரோடு உண்டு ஊக்கத்தோடு வேலைசெய்து மன்னவனுக்கு வரிகட்டி வந்தார்கள். அவர்கள் ஒற்றுமையோடு நல்லவழியில் நடந்து, வந்த விருந்தாளிகளுக்கு இல்லை என்னாது, அன்னமிடுவார்கள். மற்றைய சாதியாரும் தமது தமது தொழில்களைக் கபடமின்றிச் செய்துவந்தார்கள்.

அவ்வூர்ப் பெண்கள் தங்கள் தங்கள் கணவரின் முகங்களையன்றி அறியாதவர்கள். அவர்கள் தங்கள் நாயகர்க்குக் குறுக்காக ஒன்றும் பேசுவதில்லை. கோவிலிக்குப் போவதாயிருந்தாலும் தம் கணவரைக்கேட்டே போவார்கள். அப்படிப் போனாலும், யாராவது கிழவியுடனே வெளியில் செல்வார்கள். அவர்கள் ஜீவகாருண்யமே உருவாகக் கொண்டவர்கள். அவர்கள் மாமி, மாமனார், மைத்துனர் முதலோர்க்கு அடங்கி நடந்திடும் பெண்மணிகள். ஆடவர்கள் எழுவதற்கு முன்னமேயே அதிகாலையில் எழுந்திருந்துவிட்டு வேலைகளைச்செய்து முடிப்பார்கள். இவர்கள் தங்கள் கணவர்கள் உண்டபின்பே உண்பார்கள்; கணவர்கள் தூங்கிய பின்பே தூங்குவார்கள்; இப்படியெல்லாம் இவர்கள் இருந்ததனால் அவ்வூரில் எப்பொழுதும் மழையில்லாமல் இருப்பதில்லை.

(வரும்)

தே. மீனாக்ஷிசுந்தரன்.